

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΒΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνι δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικὰ 60,
ἐξάμηνι 35 καὶ τρίμηνι 20.
ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησίᾳ δολλάρια 4, ἐξάμηνι 2
καὶ τρίμηνι 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδῆποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 39ος

Ἀθῆναι 30 Ἀπριλίου 1932

Ἔτος 54ον.—Ἀριθ. 22

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΚΑΙ ΖΗΤΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

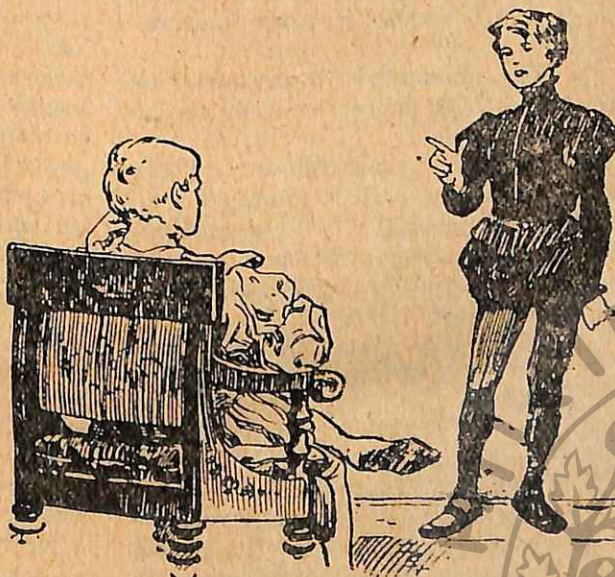
— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Ὁ Τόμ βασιλιάς

Τὴν ἄλλη μέρα παρουσιάστηκαν
στὸν βασιλιά οἱ ξένοι πρέσβεις μαζί
μὲ τὴν λαμπρὴ ἀκολουθία
τους κι' ὁ Τόμ τοὺς δέχτη-
κε μὲ πραγματικὰ βασιλικὴ
ἀξιοπρέπεια. Στὴν ἀρχὴ οἱ
λαμπρὲς καὶ πολύχρωμες
στολὲς κι' ἡ μεγαλοπρέπεια
τοῦ θεάματος ἐθάμπωσαν τὰ
μάτια του καὶ τὸν ἔκαναν
νὰ νομίζει πὼς ζεῖ σὲ πα-
ραμύθι. Μὰ ἡ ἀκρόαση ἦ-
ταν πολὺωρη κι' ἐξαιρετικὰ
μονότονη κι' οἱ λόγοι ποὺ
ἄκουγε ἦταν κι' αὐτοὶ τὸ ἴ-
διο· γι' αὐτὸ σὲ λίγο ἡ εὐ-
χαρίστηση ἄλλαξε σὲ στενο-
χώρια καὶ πλήξη κι' ὁ Τόμ
εὐχόταν νὰ βρισκόταν μίλ-
λια μακριὰ ἀπ' ἐκεῖνο τὸ
μέρος. Κάθε τόσο ἐπανα-
λάμβανε τὰ λόγια ποὺ τοῦ
ψιθύριζε στ' αὐτὴν ὁ Χέρτ-
φορντ καὶ προσπαθοῦσε νὰ
παίξῃ τὸ ρόλο του ὅσο τὸ
δυνατὸν καλύτερα. Ἦταν ὁ-
μως πρωτόπειρος σὲ τέτοια πράγμα-
τα κι' ἐνοιώθη τέτοια ἀμνηχανία, ὥστε
ἡ ἐπιτυχία του ἦταν μόλις κάτι πε-
ρισσότερο ἀπὸ μετρία.

Τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς ἡμέρας
«χαρμίστηκε», ὅπως τὸ χαρακτηρί-
ζε ὁ Τόμ, μὲ ἀκροάσεις, συμβουλία
καὶ ἄλλα παρόμοια σχετικὰ μὲ τὰ
βασιλικά καθήκοντά του. Ἀκόμα κι'

οἱ δυὸ ἐκείνες ὥρες οἱ καθορισμένες
γιὰ τὴν ἀναφυχὴ τοῦ Μεγαλειστάτου,
φάνηκαν στὸν Τόμ ἀτέλειωτες καὶ
πληκτικές. Γιατὶ τὸν περικύκλωνε ὁ-
λόκληρη ἡ Αὐλὴ του, καὶ κάθε κίνη-

«—Εἶμαι τὸ παιδί ποὺ τρώει τὸ ξύλο». (Σελ. 247, στ. α'.)

ση καὶ κάθε λόγος του ἔπρεπε νὰ ναι
μελετημένος καὶ σύμφωνος μὲ τὴν
ἐθιμοτυπία. Ὑστερα ὅμως τὸν ἄφησαν
μιά ὥρα ὁλομόναχον κι' εἶτοι μπόρε-
σε νὰ ἰδῇ τὸν Χώμφρεϊ Μάφλσου καὶ
νὰ μιλήσῃ μαζί του. Αὐτὸ τὸν εὐ-
χαρίστησε ἐξαιρετικὰ, πέρασε εὐ-
χάριστα τὴν ὥρα του, κι' ἔνα πλήθος
πράγματα ἔμαθε, χρήσιμα γιὰ τὸ βα-

σιλικὸ ρόλο ποὺ ἔπαιζε ἀθελά του.

Ἡ τρίτη ἡμέρα ποὺ ἔζησε ὁ Τόμ
στὸ παλάτι πέρασε σὰν τὶς ἄλλες.
Μὰ τὰ σύννεφα σήμερα ξεδιάλυναν
κάπως. Εἶχε ἀρχίσει νὰ συνηθίξῃ
στὸ περιβάλλον του καὶ στὶς διαφο-
ρες ἀπαιτήσεις τῆς ἐθιμοτυπίας. Ὁ
κρίκος ποὺ τοῦ ἐσφιγγε τὸ λαιμὸ δὲν
τὸν στενοχωροῦσε πιά τόσο πολὺ ὅσο
πρῶτα, καὶ παρατήρησε κι' ὁ ἴδιος
ὅτι ἡ παρουσία τῶν Αὐλικῶν κι' οἱ
τιμὲς ποὺ τοῦ ἔκαναν δὲν τὸν ἔφερ-
ναν πιά σὲ ἀμνηχανία ὅπως στὴν ἀρ-
χή, ἀλλ' ἀρχισαν νὰ τοῦ φαίνονται
σὰν πράγματα φυσικά.

Ἐνας μονάχα φόβος τὸν
κυρίευε καὶ τὸν ἔκανε νὰ
παραλύῃ: Ἡ ἰδέα τοῦ ἐπί-
σημου τραπέζιου. Ἡ σκέψη
πὼς θὰ γευματίζε ὁλομόνα-
χος σ' ἕνα πελώριο τραπέ-
ζι, ἐνῶ ἀμέτρητα ζευγάρια
μάτια θὰ ἦταν καρφωμένα
ἐπάνω του μὲ περιέργεια καὶ
ἀπειρα χεῖλια θὰ ψιθύριζαν
τὶς κρίσεις τους γιὰ τὸ φέρ-
σιμό του, ἔκανε τὸν Τόμ
νὰ νοιώθῃ αἶγος σ' ὅλο του
τὸ κορμί καὶ νὰ εὐχεταί μ'
ὅλη του τὴν καρδιά νὰ μὴν
ξημερώσῃ ποτὲ αὐτὴ ἡ ἡ-
μέρα.

Μὰ ὡστόσο ἡ τετάρτη ἡ-
μέρα ἔφθασε, κι' ὁ Τόμ δὲν
μπόρεσε νὰ καθυστερήσῃ
τὴν ἀφιξή του. Εἶχε χάσει
ὅλο του τὸ θάρρος καὶ τὴν
αὐτοπεποίθησή του. Οἱ τυ-
πικὲς τελετὲς τοῦ ντυσίμα-

τος καὶ τοῦ χτενίσματος τοῦ φάνη-
καν περισσότερο βαρετὲς καὶ κουρα-
στικὲς ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, καὶ τὸ
συναίσθημα ὅτι δὲν ἦταν παρὰ ἕνας
φυλακισμένος, τοῦ πίεζε τὴν καρδιά
του μὲ μεγαλύτερη δύναμη.

Ἀργὰ τὸ πρωῒ βρισκόταν μὲ τὸ
λόρδο Χέρτφορντ στὴ μεγάλη αἴθουσα.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΚΑΙ ΣΤΙΣ ΨΥΧΕΣ ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Είναι αλήθεια, νταντά, πώς τη νύχτα θ' αναστηθῇ ὁ Χριστός μας ;
— Ναί, Μίμη. Δὲν τὸ εἶπαμε τόσες φορές ;

— Καὶ τὴν ὥρα ποὺ θ' ἀνεβαίνει στὸν οὐρανὸ ἐμεῖς δὲν τὸν βλέπουμε. Ἐκεῖνος ὅμως μᾶς βλέπει καὶ μᾶς ἀκούει. Ἄν τοῦ ζητήσω ἐκείνη τὴν ὥρα μιὰ χάρη, θὰ μοῦ τὴν κάμῃ, νταντά ;

— Νὰ τοῦ ζητήσης μιὰ χάρη ; Καὶ σὰν τί ;

— Ὁ μικρὸς σωμαίνει. Δὲ θέλει νὰ πῇ τὸ μυστικὸ του. Εἶναι ὁκτῶ χρονῶν μόλις, κι' ὅμως σκέπτεται σὰν μεγάλος. Μόνο ποὺ διατάζει νὰ ἐξωτερικεύῃ πάντα τίς σκέψεις του. Ἵσως γιατί δὲν ἔχει καὶ κανένα νὰ τίς ἐμπιστευθῇ. Ὁ παπούς του εἶναι ἀμίλητος, σοβαρὸς. Ἡ μαμμὰ πάντα θλιμμένη, συχνὰ κλαμμένη. Ἡ νταντὰ τὸν ἀγαπᾷ βέβαια πολὺ. Μὰ εἶναι ἀπότομη, γκρινιάρικα ἀποπε. Κι' ὁ ἀδελφούλης, ὁ Λαλάκης, τόσο μικρὸς, οὔτε τεσσάρων χρονῶν...

Κι' ὁ μπαμπὰς λείπει πάντα... Δὲν ἔχει πεθάνει, οὔτε λείπει σὲ ταξίδι ὅπως τοῦλεγαν καὶ πίστευε πρίν. Εἶναι ἐδῶ στὴν πόλιν, μὰ ζεῖ σ' ἄλλο σπίτι. Ἐνῶς συμμαθητῆς του τὸν ἔδειξε μιὰ φορὰ στὸ Μίμη.

— Ζαρυφάκη, νὰ ὁ πατέρας σου.

Κι' ὁ Μίμης ἐκοίταξε καὶ εἶδε μιὰ γνῶριμη σιλουέττα. Θυμήθηκε πὼς στὰ γόνατα αὐτοῦ τοῦ κυρίου, εἶχε χορέψει πολλές φορές, ὅταν ἦταν στὴν ἡλικία τοῦ Λαλάκη. Μὰ τώρα στεκόταν διστακτικά. Κι' ὥσπου ν' ἀποφασίσῃ νὰ τρέξῃ, ὁ κύριος ἦταν πολὺ μακριὰ. Τὸ μεσημέρι ἀνῆγγειλε θριαμβευτικά στὸ τραπέζι :

— Μαμμά, ὁ μπαμπὰς γύρισε ἀπὸ τὸ ταξίδι. Δὲν ἦρθε σπίτι ;

Ἡ μαμμὰ τινάχτηκε. Ἐγινε κα-
τακόκκινη, βούρκωσαν τὰ μάτια της, καὶ βγήκε ἀπὸ τὴν τραπέζια.

— Ἀνόητε! Βλάκα! Ἄλλη φορὰ νὰ μὴν ἀναφέρῃς τ' ὄνομα τοῦ μπαμπὰ σου. Εἶναι ἀκαρδὸς. Καὶ σὺ θὰ τοῦ μοιάσης. Καὶ βγήκε θυμωμένος στὴν βεράντα ὁ παπούς.

— Ναί... Ἀκαρδὸς! μουρμούρισε ἡ νταντὰ, ποὺ εἶχε παρευρεθεῖ στὴ σκηνή. Ἄλλοι εἶναι ἀκαρδοί... Καὶ πεισματάρηδες... Τί νὰ σοῦ κάμῃ κι' ὁ καϊμένος ὁ κύριος; Μωρὸ εἶναι νὰ τὸν διευθύνουν; Μὰ ἐγὼ βλέπω πὼς ἡ κυρία μ' αὐτὰ καὶ μ' αὐτὰ γρήγορα θὰ μᾶς φύγῃ. Καὶ τοῦτα δῶ τ' ἀγγελᾶκια μου, θὰ μείνουν ὀρφανούλια...

— Για μᾶς λές, νταντά :

— Ὁχι. Μὴ ρωτᾷς πολλὰ πολλὰ πράγματα, Μίμη. καὶ μὴν ἀνακατεῦσαι ὅπου δὲν σὲ σπέρνουν, τὸν ἀποπῆρε κείνη.

— Μὰ σήμερα, ὅ,τι λέγω, κανενὸς δὲν ἀρέσει...

— Ὁχι, χρυσούλη μου. Δὲν φταῖς ἐσὺ καὶ σ' ἀποπέρνω. Μὰ νὰ, βλέπω πὼς ἡ μαμμὰ σου δὲν ἀντέχει. Μὴν τῆς κάνεις τέτοιες κουδέντες σὰν τὴ σημερινή... Τὴν καϊμένη! Σίγουρα θὰ πεθάνῃ. Αὐτὸς ὁ καῦμός θὰ τὴν φάῃ...

Κι' ὁ Μίμης πῆρε τὸ Λαλάκη ποὺ δὲν εἶχε νοιώσει τίποτε ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴ φασαρία, κι' ἀνέδθηκε μὲ βαρεὶὰ καρδιά στὴν κάμαρά τους νὰ παίξουν.

Μὰ σήμερα — Μεγάλου Σάββατο — μιὰ σκέψη τριγυρίζει ἀδιάκοπα στὸ μυαλό του. Συλλογιέται πὼς ἂν μπορέσῃ νὰ ζυγνήσῃ τὴ νύχτα, θὰ πάρῃ τὸ Λαλάκη καὶ θὰ πᾶνε μαζί στὴν ἐκκλησιά. Ὁχι στὴ δικιά τους τὴν κοντινὴ, μὰ στὴ Μητρόπολιν. Σ' ἐκείνη τὴ συνοικία κἀθετα ὁ μπαμπὰς. Θὰ παρακαλέσῃ τὸ Χριστούλη, τὴν ὥρα ποὺ ψάλλουν τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» κι' ἀνεβαίνει Ἐκεῖνος στὸν οὐρανὸ θρόνο Του, νὰ φέρῃ τὸ μπαμπὰ πίσω στὸ σπίτι, ἴσως γίνῃ καλὰ ἡ μαμμάκα, ποὺ ὅλο καὶ χειρότερα εἶναι, καὶ νὰ πάψῃ πιά ὁ παπούς νὰ εἶναι θυμωμένος...

Καὶ προσπαθεῖ νὰ καταφέρῃ τὸ Λαλάκη νὰ κοιμηθῇ. Μὰ ὁ μικρὸς ἀντιστέκεται.

— Εἶναι νωρίς, Μιμάκη. Τώρα φάγαμε. Δὲν ἀναψὺν λάμπες.

— Δὲν πειράζει, Λαλάκη μου. Ἄν κοιμηθοῦμε τώρα, θὰ ζυγνήσουμε καὶ τὴ νύχτα τὴν ὥρα ποὺ θὰ χτυποῦν οἱ καμπάνες. Νὰ δῆς τί ὁμορφὰ ποὺ θάνα! Τώρα οἱ καντηλιὰνὰφτες στολίζουν τίς πόρτες μὲ δάφνες καὶ μυρσίνες.

— Μὰ δὲ θάνα σκοτεινὰ ;

— Τί λές! Σκοτεινὰ! Σ' ὅλο τὸν αὐλόγυρο τῆς ἐκκλησίας ἔχουν κάμει γιρλάντες ἀπὸ λαμπάκια. Θάνα πολὺ ὁμορφὰ ὅπως σὸν Παράδεισο. Ἐπειτα... νὰ σοῦ πῶ ἕνα μυστικὸ, Λαλάκη. Δὲ θὰ τὸ πῆς κανενός ;

— Οὔτε στὴ μαμμά ; Δὲν εἶναι ἀμαρτία ;

— Μὰ γιὰ τὸ καλὸ τῆς μαμμάς εἶναι. Δὲ βλέπεις τί ἄρρωστη εἶναι σήμερα ; Δὲν ἐσηκώθηκε καθόλου. Ἄν δὲν ἔρθῃ ὁ μπαμπὰς δὲ θὰ γίνῃ καλὰ.

— Μὰ νάτος ὁ μπαμπὰς. Μόνο ποὺ εἶναι ψεύτικος.

Ἀντίκρου στὸ κρεβατάκι τους, σὲ

μιὰ ὁμορφὴ κορνίζα, εἶναι ἡ φωτογραφία τοῦ μπαμπὰ. Ἡ φωτογραφία ἡ ἄψυχη.

— Ὁχι, Λαλάκη. Ἐμεῖς θὰ πᾶμε στὴν ἐκκλησιὰ νὰ παρακαλέσουμε τὸ Χριστούλη νὰ μᾶς φέρῃ σπῆτι τὸν ἀληθινὸ μπαμπὰ.

— Θᾶρθῃ, ἀλήθεια, ὁ μπαμπὰς ; Καὶ θὰ μὲ φιλά, θὰ μὲ καθίζει στὰ γόνατα ; Θὰ μᾶς φιλά ;

— Ναί, θὰ μᾶς φιλά. Μὰ ἐγὼ δὲ θὰ καθίσω στὰ γόνατά του. Εἶμαι μεγαλύτερος πιά.

Καὶ πραγματικά, τὸ προσωπάκι τοῦ μικρούλη, ἔχει μιὰ ἔκφραση πολὺ σκεπτικὴ, πολὺ σοβαρή. Δὲν εἶναι πρόσωπο μικροῦ παιδιοῦ. Καὶ ἡ ἔκφραση αὐτὴ δυναμώνει, καθὼς σκύβει καὶ φιλά τὸ μικρὸ ἀδερφό, ψιθυρίζοντας.

— Κοιμήσου, Λαλάκη μου! Καὶ τὴ νύχτα θὰ δῆς! Θὰ σοῦ φέρω τὸν ἀληθινὸ μπαμπὰ.

Πέφτει κι' ὁ ἴδιος στὸ κρεβάτι. Σὲ λίγα λεπτὰ δὲν ἀκούεται παρὰ ἡ ἡρεμὴ ἀνάσα τους.

Οἱ καμπάνες! Ἐυπᾷ ὁ Μίμης κι' ἀνακαθίζει στὸ κρεβατάκι του. Δίπλα, στίς καρέκλες, εἶναι ἀπλωμένα τὰ καινούργια κοστούμια τῶν παιδιῶν, μὲ τὰ κατακαίνουργα λουστρινάκια, τίς ἄσπρες καλτσέτσες καὶ τὰ ναυτικὰ μπερέ. Μὰ δὲν κάνει καμμιά κίνησι. Ἀφουγκράζεται. Νὰ, ἡ πόρτα ἐκλείσει. Σίγουρα ὁ παπούς φεύγει γιὰ τὴν ἐκκλησιὰ. Ἄλλος κανένας δὲ θὰ πάῃ. Ἡ νταντὰ θὰ κάμῃ συντροφιά τῆς ἄρρωστης μαμμάς. Ἡ Μαρίνα, ἡ μικρὴ ὑπηρέτρια, πῆγε νὰ κάμῃ Πάσχα στὸ χωριό της. Θὰ πᾶνε μονάχα τὰ παιδιὰ σ' ὅποια ἐκκλησιὰ θέλουν. Αὐτὸ ποὺ ζητοῦσε ὁ Μίμης.

— Ἐύπνα, Λαλάκη. Εἶναι ὥρα! Πᾶμε νὰ φέρωμ τὸ μπαμπὰ!

Ἡ φωνή του τρέμει ἀπὸ λαχτάρα κι' ἀγωνία. Πὼς θὰ τὸ καταφέρῃ ; Καὶ θὰ προφθάσῃ τάχα νὰ βρῆσκει στὴν ἐκκλησιὰ τὴν ὥρα ποὺ πρέπει ; Καὶ τὸ φέμμα ποὺ θὰ πῇ τώρα ; Ἀχ, Θεέ μου! Ἄν θυμώσῃ ὁ Χριστὸς ; Μ' ἀφοῦ θὰ τὸ πῇ γιὰ νὰ σώσῃ τὴ μαμμά, τὴ χρυσή του μαμμάκα ;

— Λαλάκη, σήκω χρυσό μου. Ἐλα νὰ πᾶμε στὴν ἐκκλησιὰ.

— Εἶναι ὥρα ; ρωτᾷ νυσταγμένος ὁ ἄλλος.

— Ναί. Τώρα θὰ σ' ἀφήσω νὰ πάω νὰ φέρω τὴ νταντὰ. Ἐσὺ δὲ θὰ μιλήσῃς καθόλου, τ' ἀκούς ;

— Καλὰ. Πήγαινε.

— Τί εἶν' αὐτὰ ποὺ λές ; Τρελλάθηκες, Μίμη ; Θὰ πᾶς στὴν ἐκκλησιὰ

μοναχὸς σου ; Καὶ γιατί δὲν τῶλεγες πρίν νὰ πᾶς μὲ τὸν παπού σου ;

— Δὲν τὸν ἀκούσα; ἀπαντᾷ ὁ μικρὸς κοκκινίζοντας γιὰ τὸ φέμμα. Ἐλα, νταντά, ἀφῆσέ μας.

— Ἀφῆσέ μας! ; Μὴν ἔχεις σκοπὸ νὰ πάρῃς καὶ τὸ Λαλάκη ;

— Ναί, νταντά. Ἐλα, μὴ φωνάζεις. Ἀς πᾶμε καὶ μεῖς μιὰ φορὰ νὰ δοῦμε τὴν Ἀνάσταση...

— Αὐτὸ νὰ τὸ βγάλῃς ἀπὸ τὸ νοῦ σου! Ἀκούς ἐκεῖ! Δυὸ παιδιὰ μονάχα νὰ βγοῦν τέτοια ὥρα ἐξω μόνο τους ; Ποῦ ξανακούστηκε ;

— Μὰ εἶναι κοντὰ ἡ ἐκκλησιὰ. Ἐλα, νταντά! Ἄσε μας. Θέλουμε νὰ πᾶμε γιὰ τὴ μαμμά.

— Τί μοῦ λέτε τώρα γιὰ τὴν κυρία! Νὰ ξαναπέσετε στὰ κρεβάτια σας καὶ νὰ κοιμηθῆτε σὰν καλὰ παιδιά. Ἐλα, ἀγγελᾶκια μου! Μὴ μὲ βασανίζετε.

Ἡ ἴδια νοιώθει πὼς δὲν ἔχει δύναμη ν' ἀντισταθῇ στὰ παρακάλια τοῦ μικρούλη καὶ στὴ βουδὴ ἱκεσία τῶν ματιῶν τοῦ Λαλάκη. Κι' ὁ Μίμης νοιώθει πὼς ἡ νταντὰ κοντεύει νὰ νικηθῇ. Κι' ἀποφασίζει νὰ φανερώσῃ τὸ μισὸ μυστικὸ του.

— Ἐέρεις, νταντά ; Θέλωμε νὰ παρακαλέσωμε τὸ Χριστούλη νὰ μᾶς φέρῃ πίσω τὸ μπαμπὰ, γιὰ νὰ μὴν εἶναι πιά ἡ μαμμὰ λυπημένη. Ἐδῶ στὰ κρεβάτια μας δὲ θὰ μᾶς ἀκούσῃ.

— Τὰ πουλάκια μου! ψιθυρίζει ἡ νταντὰ συγκινημένη. Δὲς τί σκέφθηκαν! Ἀς τ' ἀφήσω... Κοντὰ εἶναι... Κι' ὁ Θεὸς θὰ τ' ἀκούσῃ.

Γρήγορα γρήγορα, ντύνει τὰ δυὸ παιδιά. Τοὺς δίνει τὰ κερᾶκια καὶ τὰ κατεβάζει στὸ δρόμο μὲ χίλιες συστάσεις.

Χεροπιασμένα προχωροῦν. Φθάνουν στὴ Μητρόπολιν κοντὰ, περνοῦν ἀνάμεσα ἀπὸ τὴ διπλὴ σειρὰ τῶν στρατιωτῶν καὶ μπαίνουν στὴν αὐλὴ ἀκριβῶς τὴν ὥρα ποὺ βγαίνουν ἀπὸ τὴν ἐκκλησιὰ ὁ δεσπότης, οἱ παπάδες κι' οἱ διάκoi, οἱ ψάλτες καὶ τὰ παιδιά ποὺ τοὺς βοήθουν. Κι' ἀπ' ὅλες τίς πόρτες ξεχύνεται κόσμος, κρατώντας ἀναμμένα κεριὰ.

Γοητευμένα, κοιτάζαν τὰ παιδιά τὸ δεσπότη μὲ τὴ διαμαντοστόλιστη μίτρα καὶ τὴν πολὺχρωμὴ στολή του. Ὁ διάκος διαβάζει τὸ Εὐαγγέλιο. Κι' ὅταν τελείωσῃ, ὁ δεσπότης ἀρχισε νὰ ψέλνῃ μὲ τὴ χοντρὴ φωνή του τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη». Ψηλὰ σὸν οὐρανὸ εἶναι στραμμένο τὸ βλέμμα του, σὰ νὰ βλέπῃ τὸ θαυμαστὸ ὄραμα τοῦ Θεοῦ ποὺ ἀνεβαίνει σὸν οὐρανὸ νικώντας τὸ θάνατο.

— Πῆς Λαλάκη, αὐτὰ ποὺ σοῦ εἶπα!

Σμίγουν τὰ χέρια, κοιτοῦν τὸν οὐρανὸ. Κι' ἀπὸ τὰ βάθη τῶν ἀθῶων καρδιῶν τους, ἀνεβαίνει στὰ χεῖλια ἡ παράκληση...

— Χριστούλη! Φέρε πίσω τὸ μπαμπὰ μας...

Καὶ σὰ ν' ἀκούσθηκε ἡ παράκληση, ἐκεῖνος ποὺ ζητοῦσαν βρίσκεται δίπλα τους. Πρῶτος τὸν ἀντικρύζει ὁ Μίμης.

— Μπαμπὰ, Ἡρθες κίόλα ; Ὁ Χριστούλης σ' ἔστειλε ;

Ὁ μπαμπὰς σκύβει καὶ φιλά τὸ μεγάλο. Σηκώνει στὴν ἀγκαλιά του τὸ μικρὸ, τὸν φιλά, καὶ τὸν ἀφίνει πάλι κάτω.

— Θᾶρθες σπῆτι, μπαμπὰ ; λέει ὁ Μίμης. Ἐέρεις, ἡ μαμμά εἶναι ἄρρωστη, γιατί ἐσὺ ὅλο λείπεις κι' ὁ παππούς θυμωμένος, λέει ἡ νταντὰ. Μόνο ποὺ δὲ θέλει νὰ τὸ πῇ. Μὰ σὺ θᾶρθες σπῆτι μαζί μας ;

— Ὁχι, παιδί μου... Δὲ μπορῶ... Ἀχ! τί σπαραγμοὺς στὴ μικρὴ καρ-

δοῦλα ποὺ πίστεψε τόσο στὴ δύναμη τῆς προσευχῆς καὶ τῆς ἐπικλήσῃς του!

— Θὰ πεθάνει λοιπὸν ἡ μαμμά ; λέει κλαίοντας.

— Εἶσαι κακὸς λοιπὸν, κύριε μπαμπὰ! προσθέτει ὁ μικρὸς...

Καὶ ὁ μεγάλος ἀντρας κλονίζεται. Ἡ ψυχὴ του φωτίζεται. Συλλογιέται, τί ἀξία θὰ εἶχε τάχα ἡ θυσία τοῦ μεγάλου Θεοῦ, ἂν οἱ ἄνθρωποι δὲ μπορούν νὰ θυσιάσουν τὸν ἐγωϊσμὸ καὶ τὰ ταπεινὰ πείσματά τους. Καὶ μὲ μιὰς πέρνει τὴ μεγάλη ἀπόφαση.

— Ἐλάτε! Πᾶμε, παιδιά, στὸ σπῆτι νὰ μὴν πεθάνῃ ἡ μαμμά ποὺ τὴν ἀγαπᾶμε τόσο πολὺ ὅλοι μας...

— Μπαμπὰ!

— Μπαμπάκα!...

Κι' οἱ τρεῖς μαζί, προχωροῦν γιὰ μιὰ καινούργια Ἀνάσταση...

ΕΛΕΝΗ ΡΕΞ-ΖΑΦΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΘΗΡΙΟΤΡΟΦΕΙΟ ΧΑΡΡΥ ΚΟΜΠΛΕΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΑ'.

Τὰ ἑξῆ ζῶα ἔφτασαν σ' ἕνα δάσος, πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὴν πόλιν, κι' ἐκεῖ μόνο σταμάτησαν. Χαρούμενα γιὰ τὴν ἐλευθερίαν τους, μὰ καὶ κατακουρασμένα ἀπὸ τὴν τρεχάλα, ξαπλώθηκαν νὰ κοιμηθοῦν τὸ ὑπόλοιπο τῆς νύχτας. Ἄμα ξημέρωσε, ξύπνησαν. Καὶ τότε ἡ μαίμου, ποὺ ἀγαποῦσε νὰ βγάξῃ λόγους, τὰ μάζεψε καὶ τοὺς μίλησε ἔτσι :

— Ἀδέσφια! Ἀποχτήσαμε τὴν ἐλευθερίαν μας, ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ. Πρέπει καὶ νὰ τὴ διατηρήσουμε, νὰ τὴν ἐξασφαλίσουμε. Ἄν πηγαίνουμε ἔτσι ὅλοι μαζί, σὰ στρατός, ὑπάρχει φόβος νὰ κινήσουμε τὴν προσοχὴ καὶ νὰ μᾶς ξαναπιάσουν. Ἡ ἰδέα μου λοιπὸν εἶναι νὰ σκορπίσουμε, νὰ χωρισθοῦμε. Σκληρὸ αὐτό, ἀλλ' ἀναγκαῖο. Ἀς ζήσῃ καθένας μας ὅπως ξέρει κι' ὅπως μπορεῖ. Ζῶα ἐλεύθερα εἴμαστε, ἔξυπνα, γερά. Ἡ φύση μᾶς ἔδωσε ὅλα τὰ προσόντα. ὅλα τὰ προτερήματα, ὅλα τὰ ὄπλα, γιὰ νὰ τὰ βγάξουμε πέρα μονάχα μας, χωρὶς νὰ ἔχουμε ἀνάγκη νὰ γινόμαστε δοῦλοι τοῦ ἀνθρώπου. Ἐρόουμε καὶ τὴν τροφὴν μας νὰ βροῖσκουμε, καὶ τὴ στέγη μας. Δὲν θὰ πεθάνουμε τῆς πείνας, οὔτε θὰ κοκκαλιάσουμε ἀπὸ τὸ κρύο. Ὁ κόσμος ὅλος εἶναι δικός μας. Λοιπὸν, ἂς ἀποχαιρετιστοῦμε τώρα κι' ἂς τραβήξῃ καθένας μας τὸ δρόμο του!

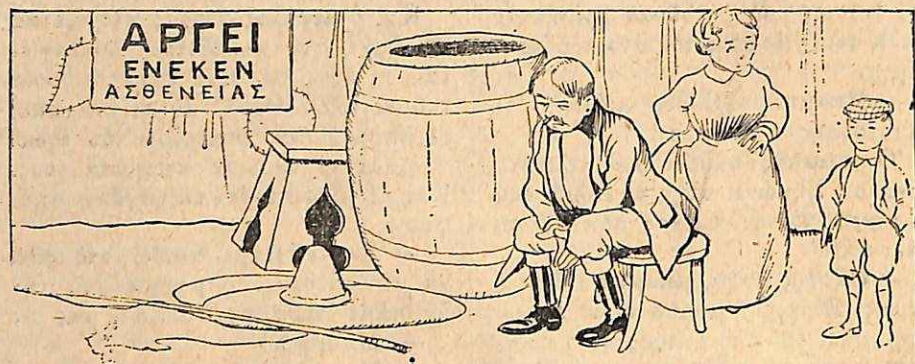

Αὐτὰ τοὺς εἶπε ἡ Φουντούκω. Ἡ ἰδέα της ἦταν σωστή, τὴν παραδέχτηκαν. Καὶ τὰ ἑξῆ ζῶα, ἀφοῦ ἀγκαλιάστηκαν καὶ φιλήθηκαν μὲ δάκρυα, χωρίστηκαν.

Ἐνῶ γινόταν αὐτὰ στὸ δάσος, τὸ Θηριοτροφεῖο Χάρρυ-Κόμπλεν ἦταν ἀνάστατο. Πρῶτος ὁ Καίσαρας ἔδωσε τὴν εἰδηση πὼς τὰ ζῶα ἔλει-

παν απ' τούς σταύλους και τὰ κλουβιά τους. Τὸ κατάλαβαν ἀμέσως πὼς τὸ εἶχαν σκάσει. Καὶ μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τὸ θυμὸ, τὴ φούρα, τὴ λύπη καὶ τὴν ἀπελπισία τῶν κυρίων τους. Ὁ κ. Κόμπλεν φώναζε, ἡ κ. Κόμπλεν τραβοῦσε τὰ μαλλιά της, ὁ Τιμολὶδς ἔκλαιγε, ὁ Πάξι Μάδδου μουρμουρούζε κι' ὁ Καίσαρας καθόταν ἀμίλητος.

Πάει τὸ «Θηριοτροφεῖο»! Οὔτε παράσταση πιά, οὔτε εἰσπραξη, οὔτε

ψωμί. Ἐπρεπε νὰ κοιτάξουν νὰ βροῦν ἄλλους «καλλιτέχνες» γιὰ νὰ ἐξακολουθήσουν τὴν ἐργασία τους καὶ νὰ μὴν πεθάνουν οἱ κακόμοιροι τῆς πείνας. Ὅσοτο δια νὰ μὴν πάη ἄδικο ὁ κόσμος τ' ἀπόμενα καὶ γίνονται φασαρίες, ὁ κ. Κόμπλεν κάρφωσε ἀπέξω ἓνα καρτόνι μὲ τὴν ἐπιγραφή: «Ἀργεῖ ἐνεκὲν ἀσθενείας». Ψέμματα βέβαια, γιατί κανένας δὲν ἦταν ἀρρωστος. Μόνο τὸ «ἀργεῖ», δυστυχῶς, ἦταν ἀλήθεια. Κι' ὁ Θεὸς ξέρει ὡς πότε «θα ἀγοῦσε» τὸ Θηριοτροφεῖο πού οἱ «καλλιτέχνες» του τάφισαν μάρμαρο κι' ἔφυγαν. Ἀλλὰ ποιὸς ἔφταιγε;

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΤΗΣ ΓΙΑΓΙΑΣ

Εἶναι μιὰ παλιά ἱστορία αὐτὴ πού θὰ σὰς πῶ. Μιὰ νύχτα Μεγάλου Σαββάτου, τὴν ὥρα πού ὁλος ὁ κόσμος ἦταν στὴν Ἀνάσταση, μοῦ τὴν εἶπε ἡ γιαγιά...

Ὅταν ἐκλείσει ἡ πόρτα, κι' ὁ μπαμπὰς κι' ἡ μαμμὰ φύγανε γιὰ τὴν ἐκκλησιά, ἐγὼ ξύπνησα. Ἀρχισα σιγά-σιγά νὰ κλαίω. Τὴν ἔβλεπα αὐτὴ τὴ νύχτα ἀπὸ τόσο καιρὸ μέσα στὸ μυαλό μου γεμάτη φῶτα, τόσο ὡραία μὰ τόσο ὡραία...

Ἦξερα ὅτι δὲν θὰ πῆγαινα, κι' ὅμως τὴν περίμενα σὰν νὰ μπορούσε νὰ συμβῇ κάτι ἀλλιώτικο... Καὶ τώρα πιά, πού εἶχε κλείσει ἡ πόρτα, πού κάθε ἐλπίδα εἶχε σβυστεῖ, ἓνα παράπονο μ' ἐπνιγε.

Τὸ κλάμμα μου τράβηξε τὴ γιαγιά πού εἶχε μείνει στὸ σπίτι.

Ἦρθε κοντά μου καὶ μοῦπε σιγά.

— Γιατί κλαῖς;

Καὶ κάθησε κοντά μου...

— Μὴν κλαῖς, τὰ μικρὰ παιδιὰ δὲ βγαίνουν τίς νύχτες ἔξω...

Ἐμεῖς δὲν εἶχαμε ποτὲ γιαγιά. Αὐτὸ τὸ ὄνομα δὲν ἀκουγόταν στὸ σπίτι μας, καὶ τὸ στόμα μας δὲν ἤξερε νὰ τὸ λέει. Ζηλιάρικα ἀκούγαμε τ' ἄλλα παιδιὰ νὰ μιλοῦνε γιὰ τὴ γιαγιά τους, καὶ μὲ τὰ πιδ θερμὰ λόγια νὰ λένε γιὰ τὴ μεγάλ-

η ἀγάπη πού τοὺς εἶχε, πού δλα τὰ συγχωροῦσε δλα τὰ ἐπέτρεπε.

Καὶ παραπονιάρικα ρωτοῦσαμε:

— Ἐμεῖς δὲν εἶχαμε ποτὲ γιαγιά;

Κι' ἡ μαμμὰ δάκρυζε καὶ δὲν ἀπαντοῦσε.

Αὐτὸν τὸν καιρὸ ἦρθε στὸ σπίτι μας μιὰ γριά θεία. Ἡ μαμμὰ βρῆκε σωστὸ νὰ τὴν λέμε γιαγιά. Καὶ τὸ σπίτι ἀντηχοῦσε ἀπὸ μιὰ λέξη πού δὲν τὴν ἤξερε, καὶ μεῖς γεμίσαμε ἀπὸ μιὰν ἀγάπη πού δὲν τὴν εἶχαμε ποτὲ νιώσει. Κι' ἄς μὴν ἦταν ἐντελῶς ἀληθινή.

Τότε κάναμε τίς πιδ μεγάλες τρέλλες, κι' ἀκούσαμε τόσα παραμῦθια πού κανεὶς δὲν μᾶς τᾶχε πεῖ, καὶ οὔτε ξέραμε ἂν ὑπάρχουν...

— Σώπα, μοῦπε ἡ γιαγιά, καὶ γὼ θὰ σοῦ πῶ σιγά-σιγά μιὰν ἱστορία πού θυμᾶμαι τώρα... Τὴ θυμᾶμαι κάθε τέτοια νύχτα καὶ ξαναγίνουμαι παιδί σὰν ἐσένα. Καὶ ξαναβλέπω τὴν καϊμένη τὴ μητέρα μου νὰ μοῦ λέει: «Ὁ πατέρας θάρθη».

Καὶ καθήσαμε νὰ τὸν περιμένουμε μιὰ νύχτα, σὰν τὴν ἀποψινὴ μονάχης, παρακαλώντας τὴ θάλασσα νὰ μᾶς τὸν ξαναφέρῃ...

— Καὶ ἦρθε, γιαγιά;

— Ναί, ἦρθε, ἀλλὰ ἀκου νὰ δῆς πὼς ἦρθε: Ὁ πατέρας μου ἦταν καπετάνιος. Εἶχαμε καίκια δικά μας κι' ὄλο ταξίδευε. Ἐρχόταν πότε-πό-

τε, καὶ γέμιζε τὸ σπίτι μας μὲ τὸ μεγάλο κορμί του, μᾶς γέμιζε καὶ μᾶς μὲ τὰ χάδια του, καὶ ξανάφευγε. Ἐκάναμε μῆνες νὰ τὸν δοῦμε. Ἐγὼ αὐτὰ μὲλις τὰ θυμᾶμαι. Ἀλλὰ τὴν ἀποψινὴ ἱστορία δὲν θὰ τὴν ξεχάσω κι' ἑκατὸ χρόνια νὰ περάσουν ἀκόμα.

Τότε ἔλειπε ἀπὸ πολὺν καιρὸ. Μῆνες εἶχαμε νὰ τὸν δοῦμε. Ἐγραψε στὴ μητέρα ὅτι θάρησαν γιὰ τὸ Πάσχα καὶ ὥρισε καὶ τὴν ἡμέρα. Καὶ μεῖς τὸν περιμέναμε γεμάτες χαρὰ καὶ λαχτάρα.

— Πέρασε ὅμως τῶν Βαῖων, ἡ Μεγάλη Δευτέρα, ἡ Τρίτη, ἡ Τετάρτη, κι' ὁ πατέρας δὲν εἶχε φανεῖ. Ἡ μητέρα μου κοίταζε ἀπὸ τὸ δῶμα τὴ θάλασσα καὶ δὲν μιλοῦσε καθόλου.

— Μητερούλα, θάρθη ὁ πατέρας; τὴ ρωτοῦσα.

— Θάρθη, θάρθη, μοῦλεγε μὲ βεβαιότητα.

— Καὶ πότε θάρθη;

— Ὅπου καὶ νᾶναι ἔφθασε.

Ἦρθε καὶ ἡ Μεγάλη Πέμπτη. Ὑστερα ἀπὸ τὸ μεσημέρι, ἡ Μαριγὼ μὲ πῆρε νὰ πᾶμε ν' ἀνάψουμε τὰ καντήλια στὸν Ἅγιο-Νικόλα. Ἐνα ἐκκλησάκι πούταν ψηλὰ στὸ βουνό, σὲ ἓνα κρημνὸ πάνω ἀπὸ τὴ θάλασσα. Ἀπὸ μέρες ἦταν ὁ καιρὸς χαλασμένος.

Ἀλλὰ ἐκείνη τὴν ὥρα ἄρχισε ἓνας δυνατὸς ἀέρας πού σήκωνε καὶ τίς πέτρες ἀπὸ χάμω. Μᾶς βρῆκε πάνω στὸ βουνό, μᾶς τραβοῦσε, μᾶς ἔσερνε τὰ φουστάνια μας, μᾶς στράβωνε. Ἡ Μαριγὼ μὲ κρατοῦσε σφιχτὰ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ προχωροῦσαμε. Ἀπὸ τὸ ψηλὸ μονοπάτι βλέπαμε κάτω τὴ θάλασσα νὰ χτυπιέται καὶ ν' ἀφρίζη μαύρη κι' ἄγρια. Ἡ Μαριγὼ ὄλο ψιθύριζε:

— Ἄγιο Νικόλα μου. ὦρα καλὴ γιὰ κείνους πούναι στὴ θάλασσα!

Μὰ ὁ καιρὸς χειρότερε. Δὲν βλέπαμε πιά μπροστά μας καὶ δὲν ξέραμε πού νὰ προχωρήσουμε.

— Κουράγιο, ἔλεγε ἡ Μαριγὼ, νὰ πᾶμε ν' ἀνάψουμε τὰ καντήλια, ὁ πατέρας σου ταξιδεύει— καὶ μοῦσφιγγε πιδ πολὺ τὸ χέρι, καὶ μὲ τραβοῦσε στὸ δρόμο πού δὲν τὸν βλέπαμε πιά. Ἐγὼ ἔκλαιγα τρομαγμένη ἀπὸ τὸ κακὸ τοῦ ἀέρα, καὶ κείνη ὄλο ἔλεγε προσευχὲς γιὰ κείνους πού ἔλειπαν.

Ὅταν φτάσαμε στὴν ἐκκλησιά, δὲν βλέπαμε πιά τὴ θάλασσα. Μιὰ βαρεῖα καταχνιά τὴν εἶχε σκεπάσει. Τὴν ἀκούγαμε μόνο νὰ μουγκρίζει ἀπὸ κάτω, μέσα στὸν ἀέρα πού ὄλο δυνάμωνε.

Ὑστερα ἀπὸ ὥρες γυρίσαμε στὸ σπίτι. Ὅλος ὁ κόσμος ἦταν στὸ πόδι κάτω στὸ γιολό. Εἶχαν δεῖ ἓνα καίκι νὰ περνάει μέσα στὴν τρικυμία,

μὲ τὰ πανιά του πού κοντεύανε νὰ σκιστοῦν ἀπ' τὸ φούσκωμα. Τὸ εἶδαν νὰ περνάει σὰν ἀστραπή, κυνηγημένο ἀπὸ τὸν καιρὸ, καὶ νὰ χάνεται μέσ' στὴν ὀμίχλη. Πέρασε πολὺ κοντὰ ἀπ' τὸ λιμάνι μας χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ μῆ. Ἄλλοι λέγανε πὼς ἦταν τὸ δικό μας, κι' ἄλλοι ἄλλο. Γιατί πολλοὺς περιμένανε αὐτὲς τίς μέρες...

Ἡ μητέρα μου, μὲ τὰ μαλλιά πού τῆς τᾶσερνε ὁ ἀέρας, μὲ τὰ μάτια τρομαγμένα, κοίταζε ἀκόμα ἀμίλητη τὴ θάλασσα. Ἐκεῖ βαθιά πού εἶχε χαθεῖ τὸ καίκι...

Μὲ πῆρε καὶ γυρίσαμε στὸ σπίτι. Στὰ μάτια τῆς πολεμοῦσα νὰ διαβάσω τὴν ἀπόφαση.

— Δὲν ἦταν τὸ δικό μας, μοῦ εἶπε. Αὐτὸ εἶχε μεγάλη πανιά, τὸ δικό μας δὲν εἶναι ἔτσι. Αὐτὸ ἦταν ξένο, οὔτε τοῦ χωριοῦ μας δὲν εἶναι.

— Ὁ Θεὸς νὰ τὸ φυλάξῃ, ἔλεγε ἡ Μαριγὼ κλαίγοντας.

Μ' ἔβαλε ἡ μητέρα νὰ κοιμηθῶ. Ὑστερα, μέσα στὸν ἀέρα πού οὐρλιαζε, τὴν ἀκούσα ν' ἀνεδαίνη στὸ δῶμα.

Τὸ Μεγάλο Σάββατο τὸ πρῶτ' ἦταν χαρὰ Θεοῦ. Ἡ θάλασσα καταγάλανη, γαλήνια, ξαπλωνόταν μπροστά μας κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο πού ἔλαμπε. Μὰ δὲν φαινόταν τίποτε, οὔτε καίκι οὔτε πανί. Ὅλος ὁ κόσμος ἔλεγε πὼς τὸ καίκι πού πέρασε ἦταν τὸ δικό μας. Τόχαν γνωρίσει καὶ δὲν ξέρανε ἂν θάχε σωθεῖ.

Ἡ μητέρα μου δὲν ἔλεγε τίποτε κι' ὄλο ἔλιπιζε.

Ὅταν γύρισε ἀπὸ τὴν ἐκκλησιά, ἡ Μαριγὼ τὴ ρώτησε:

— Κυρία, θὰ βάψουμε ταῦγά;

— Καὶ γιατί νὰ μὴν τὰ βάψῃς; ξεφύνησε ἡ μητέρα μου σὰν τρελλή.

Ἡ Μαριγὼ χάθηκε τρομαγμένη.

— Πού εἶσαι, πού εἶσαι! φώναξε ἡ μητέρα μου ἄγρια. Τὸ βράδυ θὰ κάνωμε ἀνάσταση μὲ τὸν ἀφέντη, τᾶκουσε; Στὴν Ἀνάσταση θάναί ἐδῶ. Θάρθη ἀπόψε ὡς τὴ νύχτα. Θάρθη, θάρθη... Ναί, θάρθη!

Ἡ δυστυχισμένη ἤθελε νὰ βεβαιώσῃ πρῶτα τὸν ἐαυτὸ της κι' ὕστερα ἐμᾶς, πὼς αὐτὸ πού φοβόταν δὲν ἦταν ἀλήθεια. Ὅχι, δὲν μπορούσε νὰ τὴν ἀληθινὸ.

Ὁ καλὸς καιρὸς εἶχε ζωντανέψει τὴ μητέρα μου. Ὅλη τὴν ἡμέρα ἦταν χαρούμενη. Μᾶς ἐβεβαίωνε ὅτι κάπου ἦταν ὁ πατέρας, κάπου ἀργοπόρησε μὲ τὸν καιρὸ. Καὶ θάρησαν ὡς τὸ βράδυ γιὰ νὰ μὴ μᾶς ἀφήσῃ μοναχὲς τὸ Πάσχα. — Ὡ, θάρθη, ἔλεγε, ἐγὼ τὸν ξέρω καλά.

Καὶ γέμισε πάλι τὸ σπίτι μας ἀπὸ ἐλπίδα, καὶ κοιτάξαμε ὁλοένα ἀπὸ τὸ δῶμα, ἀπὸ τὰ παράθυρα τὴ θάλασσα, βέβαιες ὅτι θὰ δοῦμε τὰ πανιά μας, ὅτι θακούσωμε τίς φωνὲς τοῦ πατέρα. Τὸ κικὸ πού ὁλος ὁ κόσμος ἔλεγε ὅτι πάθαμε, εἶχε σταματήσει ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα μας, δὲν μᾶς εἶχε ἀκόμα ἀγγίξει.

Ἀλλὰ ἡ μέρα περνοῦσε καὶ ἡ μητέρα γινόταν ὄλο καὶ πιδ σιωπηλή.

Ὅταν ἄρχισε νὰ νυχτώνῃ, μὲ πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τραβήξαμε ἔξω ἀπὸ τὸ χωριό. Τὸ σπίτι μας ἦταν στὴν ἄκρη-ἄκρη, κοντὰ στὴ θάλασσα. Πιδ πέρα ἀρχίζαν τὰ βράχια, καὶ στὸ τέλος ἦταν ἓνας πελώριος κάβος. Ἐκεῖ ἔβλεπε ὄλο τὸ πέλαγος. Στὴ ρίζα του ἦταν μιὰ μεγάλη σπηλιὰ γεμάτη ἀπὸ φύκια ξερά. Τὸ χειμῶνα, στὶς μεγάλες τρικυμίες, ἡ θάλασσα ἔφτανε κι' ὡς ἐκεῖ ἀπάνω. Μπήκαμε μέσα στὴ σπηλιὰ καὶ καθήσαμε.

— Ἀπὸ δῶ θὰ δοῦμε τὸν πατερούλη πού θάρθη, μοῦ εἶπε ἡ μητέρα.

Καθήσαμε κοντὰ-κοντὰ, πάνω στὰ ξερά φύκια. Βλέπαμε ὄλη τὴ θάλασσα μπροστά μας ὡς πέρα πού γινόταν ἓνα μὲ τὸν οὐρανό. Δὲν φαινόταν τίποτε, οὔτε πανάκι οὔτε πουλί. Κοιτάξαμε ἐκεῖ χωρὶς νὰ μιλάμε ὡς πού νύχτωσε καλά. Ἦρθε καὶ ἡ Μαριγὼ μὲ τὸ φανάρι. Ἦθελε νὰ μὲ πάρῃ. Ἐγὼ κλαίγοντας παρακαλοῦσα τὴν μητέρα νὰ μ' ἀφήσῃ νὰ μείνω ἐκεῖ μαζί της.

Ἡ μητέρα, χωρὶς νὰ θυμώσῃ, ἔστειλε τὴν Μαριγὼ νὰ φέρῃ μιὰ κουδέρτα ἀπὸ τὸ σπίτι. Κι' αὐτὴ, χωρὶς νὰ μιλῇ, ἔφυγε. Ὅταν γύρισε μὲ τὴν κουδέρτα, μὲ τυλίξε μετὰ καὶ καθήσαμε κι' οἱ τρεῖς ἐκεῖ.

Ἀνάμεσα στὴν μητέρα καὶ στὴ Μαριγὼ, δὲ μιλοῦσα καὶ δὲ σάλευα. Δὲν ξέρω πόσες ὥρες μείναμε ἐκεῖ.

Δὲν κοιμόμουν, οὔτε ἤμουνα ξύπνια. Ἀκούγα τὴν καρδιά μου πού χτυποῦσε καὶ τὴν ἀναπνοὴ τῆς μητέρας. Ἀκούα τὴ θάλασσα πού μπαινόβγαίνε ἤσυχα στὶς κουφάλες τῶν βράχων, κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μας, σὰν νὰ ἀνάπνεε κι' αὐτὴ περιμένοντας μαζί μὲ μᾶς. Κοίταξα τὸ σκοτάδι τῆς θάλασσας πού δὲν φαινόταν κανένα φῶς, καὶ ξαφνικὰ νόμισα πὼς πολλὰ φωτάκια πλέανε μέσα, πὼς ἐρχόνταν πρὸς ἐμᾶς, πὼς ἦταν καὶ τὸ καίκι μας. Ἀκούα τὴ φωνὴ τοῦ πατέρα πού φώναζε στοὺς ναυτεῖς. Μὰ ὕστερα ὄλα χάνονταν κι' ὄλα τὰ φῶτα ἦταν τᾶστρα στὸν οὐρανό.

Ξαφνικὰ ἡ καμπάνα ἀκούστηκε. Ὁ ἤχος τῆς χαρούμενης, δυνατῆς, ὀρμητικῆς, γέμιζε τὸν ἀέρα. Μᾶς τρόμαξε καὶ μᾶς συνεπῆρε.

Ξεπεταχτήκαμε ἀκούγοντας τὴ φασαρία ἀπὸ τὸ χωριό. Μιὰ χαρὰ γέμισε τὸν ἀέρα.

— Ὁ Χριστὸς ἀνασταίνεται! εἶπε ἡ Μαριγὼ κι' ἔκανε τὸ σταυρὸ τῆς — Ἐδλογημένος νᾶναι, εἶπε ἡ μητέρα μου.

Ἀκούσαμε γιὰ πολλὴ ὥρα τίς καμπάνες, τὴ χαρὰ τῆς Ἀνάστασης. Πέρσου εἴμαστε στὴν ἐκκλησιά μὲ τὸν πατέρα, μὲ τίς λαμπάδες μας ἀναμμένες. Κι' ὕστερα ἐμένα μὲ πῆγε στὴν ἀγκαλιά του στὸ σπίτι.

Σιγά-σιγά ἔπαψε ἡ φασαρία ἀπὸ τὸ χωριό. Βυθιστήκαμε πάλι στὴ σιωπὴ, στὸ σκοτάδι. Κοιτάξαμε πάλι τὴ θάλασσα.

— Κυρία, εἶπε σιγὰ ἡ Μαριγὼ, πᾶμε πιά στὸ σπίτι. Πέρασαν τὰ μεσάνυχτα. Ὁ ἀφέντης θάρθη στὸ σπίτι μὲλις ἔρθη δὲ θάρθη ἐδῶ.

— Πᾶμε, εἶπε ἡ μητέρα.

Μὲ πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι. Ἡ Μαριγὼ ἔφεγγε μὲ τὸ φανάρι. «Δὲν ἦρθε ὁ πατέρας», εἶπα ἐγὼ κι' ἀρχισα νὰ κλαίω. Ἡ μητέρα οὔτε μίλησε, σὰν νὰ μὴ μ' ἀκούσε.

Φτάσαμε κοντὰ στὸ σπίτι.

— Κυρία, τὸ φῶς εἶναι ἀναμμένο, εἶπε ἡ Μαριγὼ ξαφνισμένη. Ἐγὼ τόχα σβῆσει.

Ἡ μητέρα μου δὲ μίλησε πάλι καθόλου.

— Κυρία, πὼς ἄναψε τὸ φῶς;

Ἀνοῖξε τρέμοντας τὴν ξύπνορα. Ἡ μητέρα προχωροῦσε σὰ νὰ μὴν καταλάβαινε.

Μέσα στὴν τραπεζαρία μᾶς περιμένε ὁ πατέρας.

Μᾶς ἀρπάξε στὰ δυνατὰ του μπράτσα καὶ μᾶς φιλοῦσε. Ἡ μητέρα μισοπεθαμένη ἔκλαιγε στὴν ἀγκαλιά του, ἔκλαιγε ἔτσι ὅπως ποτὲ δὲν τὴν ξαναεῖδα.

Τὸ καίκι μας εἶχε βουλιάξει, μὰ ὁ πατέρας εἶχε σωθεῖ, καὶ εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὴ χώρα μὲ τὰ πόδια.

Εἶχε γυρίσει ὅμως, κι' αὐτὸ ἔφτανε σὲ μᾶς. Καὶ κάναμε Πάσχα μαζί, ὅπως τόχε πεῖ ἡ μητέρα.

Καὶ ἡ γιαγιά ἀκούμπησε τὸ κεφάλι στὸ χέρι τῆς καὶ σάπασε. Καὶ σωπαίναμε κι' οἱ δυὸ κοντὰ-κοντὰ σὰ νὰ ἦταν πάλι ἐκείνη ἡ νύχτα...

ΑΙΜΙΛΙΑ ΠΕΤΡΑΚΗ

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΕΣ

— Συνέχεια από το προηγ. και τέλος —

“Ολοι του είπαν πρόθυμα που μπορούσε να βρεί την κατοικία του Διαγόρα, και την άλλη μέρα ο Κρίτων βρέθηκε μπροστά στο βουκό :

— Χαίρε, Διαγόρα! του είπε. Πρέπει να είσαι περήφανος για τους γιούς σου.

— Η 'Αφροδίτη μου τους έχαρισε, αποκρίθηκε ο βουκό. 'Αλλά τι θέλεις εσύ, ξέने, σ' αυτά τα μέρη.

— Διαγόρα, είπε ο Κρίτων, ξέρεις ότι κάθε τέσσερα χρόνια, όλα τα 'Ελληνόπουλα μαζεύονται και αγωνίζονται στην 'Ολυμπία για το κλωνάρι της δάφνης. Χαρά στο γονιό, που ο γιός του θα πάρει αυτό το κλωνάρι. Παντού το ανήκει η πρώτη θέση, η Πατρίδα συντηρεί τους δλυμπιονίκες, οι συμπολίτες τους παραμερίζουν όταν αυτοί περνούν. 'Ολοι λένε όταν βλέπουν τον ευτυχισμένο γονιό :

— Είναι πατέρας δλυμπιονίκη! — Αυτό είναι αληθινή ευτυχία, είπε ο Διαγόρας με θαυμασμό.

— Λοιπόν, μην τα φυλάς τα παιδιά εδώ άδικα στο κοπάδι. Στείλε τα μου στο Γυμνάσιο να τα διδάξω γυμναστική και μια μέρα θα μου το χρωστάς χάρη. Δέ θέλω χρήματα. Μόνο να μου τα εμπιστευθής, και είμαι βέβαιος ότι μια μέρα θα τιμήσουν την πατρίδα τους.

***

Σουρούπωνε την ώρα που ο Κρίτων γύρισε στο Γυμνάσιό του, μαζί με τα δυο παιδιά.

Οι μαθητές αναπαύονταν στην αυλή κι' άκουγαν έναν ποιητή, που άπαγγελνε στίχους, παίζοντας τη λύρα του.

— Είδες τον Κρίωνα που φερε δυο φτωχόπαιδα μαζί του; είπε ε-

νας μαθητής στο διπλό του. Είδες τί ώρα τα κορμιά που έχουν;

— Ναί, θα τάφερε για σκλάβους, είπε ο άλλος.

— Δεν πιστεύω. 'Εγώ λέω μήπως είναι μέλλοντες δλυμπιονίκες.

— Πφ! Αυτά μωρίζουν το στόμα τους γάλα! 'Εγώ τα βάζω κάτω σε μισό λεπτό!

“Ο Σκόπας κι' ο 'Αλκαμένης είχαν καθήκοντα στους άλλους μαθητές κι' άκουσαν αυτά τα λόγια.

— ‘Ο αδελφός μου κι' εγώ, είπαν στα δυο παιδιά, όταν ο ποιητής τελείωσε την άπαγγελία του, ζητούμε να πάρετε πίσω τα λόγια σας. 'Αλλοιώς πρέπει να μετρηθίτε μαζί μας.

“Ο Μύρων κι' ο Θεαγένης ήταν οι καλύτεροι μαθητές του Γυμνασίου. Δέχτηκαν λοιπόν πρόθυμα να μετρηθούν με τους νεοφερμένους, ενώ γύρω όλοι μαζεύτηκαν για να ιδούν. Μά αυτό που είδαν τους έκαμε κατάπληξη. ‘Ο Σκόπας έπιασε το Θεαγένη και τον σώριασε χάρη μονομιάς με δύναμη, λιονταριού. ‘Ο 'Αλκαμένης πάλι είχε τόση εύλυγισία και σβελτοσύνη, ώστε αφού κούρασε πρώτα τον αντίπαλό του, τον νίκησε ύστερα με δλη την ευκολία.

***

Τ' άλλο πρωί, οι άθλητες σηώθηκαν νωρίς, έκαμαν το μπάνιο τους κι' άρχισαν τις ασκήσεις. ‘Ο Κρίτων τους έβγαλε να τρέξουν γύρω στο στίβο της αυλής, στην αρχή σιγά, ύστερα πιο γρήγορα, ύστερα με όλα τους τα δυνατό.

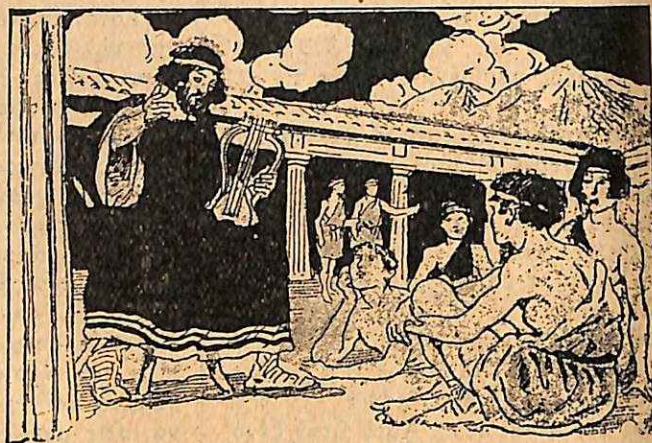
“Εδώ ο 'Αλκαμένης θριάμβευσε.

— Μά το Δία! φώναξε ο Κρίτων. Αυτά είναι φτερά, δεν είναι πόδια! Θάλεγε κανείς ότι φορείς τα πέδιλα του 'Ερμή!

“Υστερα τα παιδιά πήγαν σε μια τοποθεσία στρωμένη με άμμο, όπου μάθαιναν να ίππεύουν σε άλογα δίχως σέλλα, για να μάθουν αργότερα να διευθύνουν άρματα.

Πέρασαν κάμποσοι μήνες όλο δουλειά, όλο άσκησης. ‘Ο Κρίτων έν' άπογεμα μάζεψε τα παιδιά και τους είπε :

— Σε λίγες μέρες γίνονται οι άγώνες της 'Ολυμπίας. Το Γυμνάσιό

« Άκουγαν έναν ποιητή... » (Σελ. 258, στ. α'.)

μας θα δώσει τους καλύτερους άθλητές κι' είμαι βέβαιος ότι κάποιος απ' αυτούς θα φέρη στην πατρίδα μας το τιμημένο κλωνάρι. Σας δίνω άδεια, να πάτε στα σπίτια σας ν' άποχαιρέσετε τους γονείς σας και να κάμετε θυσίες στους θεούς. Την ώρισμένη ή μέρα, να είστε όλοι εδώ!

Τα παιδιά την άλλη μέρα έφυγαν για τα σπίτια τους. Η 'Ηλέκτρα δέχτηκε με απεριόριστη χαρά τα δυο της άγόρια, κι' αφού έκαμαν θυσίες κι' ευχήθηκαν για τη νίκη, ο Σκόπας κι' ο 'Αλκαμένης γύρισαν στο Γυμνάσιο.

— Οι γιοί σου θα μ'άς φέρουν τη δάφνη, είπε ο Κρίτων στο Διαγόρα, είμαι βέβαιος γι' αυτό.

Και τα πιο ώραία και γερά παιδιά της Ρόδου ξεκίνησαν από την ώραία άκρογιαλιά της για τη δοξαμένη 'Ολυμπία, όπου κάθε τέσσερα χρόνια δοξαζόταν η σωματική άκμή.

***

“Υστερ' από λίγον καιρό, έμποροι που γύρισαν από την Πελοπόννησο, είχαν φέρει το χαρούμενο μήνυμα: ‘Ο Σκόπας είχε άναδειχθί δλυμπιονίκης της πάλης κι' ο 'Αλκαμένης του δρόμου. ‘Ολη η Ρόδος τότε πανηγύριζε.

Κι' όταν ένα πρωί, πρόβαλε στο πέλαγος ένα περήφανο καράβι, που φερνε πίσω τους δοξασμένους δλυμπιονίκες, όλοι είχαν κατεβή στο γιαλό για να τους υποδεχτούν. Το Διαγόρα τον είχαν στην πιο τιμητική θέση κι' όλοι του έλεγαν :

— Ευτυχισμένε πατέρα, τί άλλο καλό μπορούνε τώρα πιά να σου στείλουν οι θεοί!

(Διασκευή)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΕΔΙΘ ΝΤΕ ΦΕΡΛΑΚ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό MARGUERITE BOURGET

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Ποτέ δεν θυμόταν η λαίδη να χυσε τόσα δάκρυα στη ζωή της, παρά μόνο όταν έχασε την κόρη της. Κι' όμως, μ' όλη την πληγωμένη της καρδιά και την οικογενειακή περηφάνεια, η μεγάλη αυτή χριστιανή συγχωρούσε τώρα τη Μπέλλα.

“Αξαφνα σίχτησε: Στο χώλλ άκουγόταν βήματα. Σηκώθηκε και σκούπισε τα μάτια της. Η καμκρίερα στεκόταν στην πόρτα με το πρόσωπο άλλοιωμένο από φρίκη.

— Μυλαίδη!... Μυλαίδη!... Κι' άλλο δυστυχημα!... Η Τζαίνη, η τρελλή!...

— Τι;

— ‘Ηταν άνεθασμένη σ' ένα σκαμνί την ώρα που έφτασε το άυνοκίνητο με το φορείο. Από τη συγκίνησή της, έπεσε άνασχελα κι' έσπασε το λαιμό της... Λίγες ώρες έχει να ζήση... τη βρήκαμε κρεβατωμένη στην κάμαρα της μίς 'Εδιθ... Θέλετε, κυρία, να την ιδήτε;

— Ναί, Μαίρη, έρχομαι.

Περίεργο πράγμα! Άνεβαίνοντας τη σκάλα, η λαίδη είχε το προαίσθημα ότι θα έξιχνίαζε τώρα κι' άλλο μυστήριο, κι' ότι από τη συνομιλία που θακανε με την έτοιμοθάνητη, κρεμόταν όλη της η ζωή!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

“Όταν μπήκε στο δωμάτιο όπου είχαν μεταφέρει τη δύστυχη Τζαίνη, η λαίδη δπισθοχώρησε με άνατριχίλα. Το μαρμαμένο πρόσωπο της γριάς είχε μιάν έκφραση τόσο πονεμένη, τόσο τραγική!

Την ίδια στιγμή, παρ' όλιγο ν' άφήση κραυγή, από έκπληξη: Στα έπιπλα, στους τοίχους, παντού, ήταν φωτογραφίες της Μπέλλας. “Άλλες νέες, άλλες παλιές, μά όλες παρίσταναν τη Μπέλλα με μεγάλη τουαλέττα. Μερικές απ' αυτές η λαίδη δεν τις ήξερε, δεν τις είχε ιδή ποτέ. Πώς μπόρεσε να τις μαζέψη η Τζαίνη;

Γύρισε προς τη λαίδη το πονεμένο εκείνο πρόσωπο και τη ρώτησε μ' αδύνατη φωνή :

— Πέθανε;

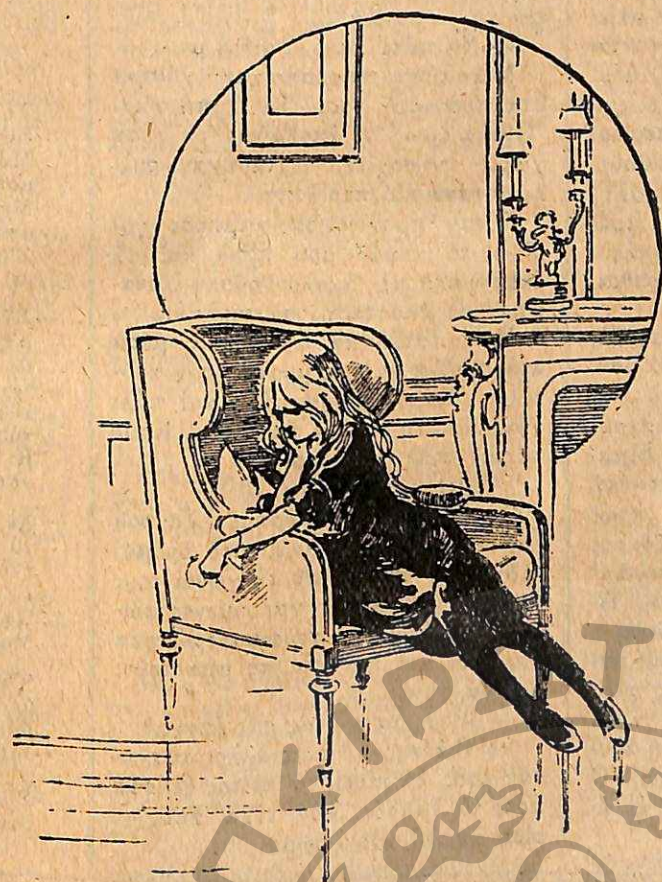
— ‘Οχι, της αποκρίθηκε, αλλά μπορεί να μη βγάλη τη νύχτα.

Κεραυνός αν έπεφτε μπροστά στη Τζαίνη, δεν θα της έκανε τόση έντύπωση.

— Θα πεθάνη! φώναξε άγρια. Η μικρή μου Μπέλλα θα πεθάνη, το μονάκριβό μου παιδί;

Η λαίδη Σδεσενχάμ έμεινε άφωνη από την έκπληξη.

— Πήτε μου λοιπόν, εξακολούθη-

« Η Μπέλλα ήταν μονάχη, ξεπλωμένη σε μια μεγάλη πολυθρόνα... » (Σελ. 246, στ. α'.)

σε η Τζαίνη, λυπηθήτε με και πήτε μου. Σας παρακαλώ, σας έξορκίζω. Υποφέρει πολύ! Την άκρωτηρίασαν, την παραμόρφωσαν... Της έκοψαν τα ώραία της χρυσά μαλλιά;... ‘Α, τί πόνος, τί σπαραγμός να συλλογιέμαι πως η μικρούλα μου μπορεί να πεθάνη από στιγμή σε στιγμή, και εγώ ναμια καρφωμένη σ' αυτό το κρεβάτι!... Μυλαίδη, σας πίκρανα τότε με την κόρη σας, όπως πικραίνομαι τώρα εγώ με τη Μπέλλα... Κάμετέ μου καλό αντί κακού λυπηθήτε με!

“Από τα σκονεινά αυτά λόγια, ένα μόνο κατάλαβε η λαίδη Σδεσενχάμ: η Τζαίνη ένόμιζε πως το δυστύχημα είχε συμβεί στη Μπέλλα, και από τη

λύπη της, είχε άρχισε να της ξεφύγουν έκμυστηρεύσεις παράξενες, αίνιγματικές, που λές και της άνοιγαν μια πόρτα προς το φώς. Τα πάντα θάδινε για να μάθη τί έννοούσε η Τζαίνη, τί ήθελε να πη. ‘Αλλά πριν τη ρωτήση, η καλή κυρία θεώρησε χρέος της να την ήσυχάση, να τη βγάλη από την πλάνη της. Και της είπε :

— Δεν πληγώθηκε η Μπέλλα, παρ' ό η 'Εδιθ.

Μ' όλο τον πόνο που άλλοίωσε τα χαρακτήριστικά της, το πρόσωπο της Τζαίνης αϊθρίασε. Και σιγά, έκστατικά, ψιθύρισε :

— Η Μπέλλα... η Μπέλλα...

“Ακόμα πιο σιγά, αλλά με φωνή που έτρεμε από αγωνία, η λαίδη Σδεσενχάμ τόλμησε να ρωτήση :

— Τζαίνη, πρωτύτερα είπες κάτι λόγια που δεν τα κατάλαβα καλά. Σε παρακαλώ, εξήγησέ μου τα. Γιατί είπες τη Μπέλλα παιδί σου; Και προπάντων, γιατί είπες πως μου προξένησες λύπη, πως με πίκρανε τότε με την κόρη μου;

Αντί να μιλήση, η Τζαίνη έκλεισε σφιχτά το στόμα της. Και πέρασαν κάμποσες στιγμές με σιωπή.

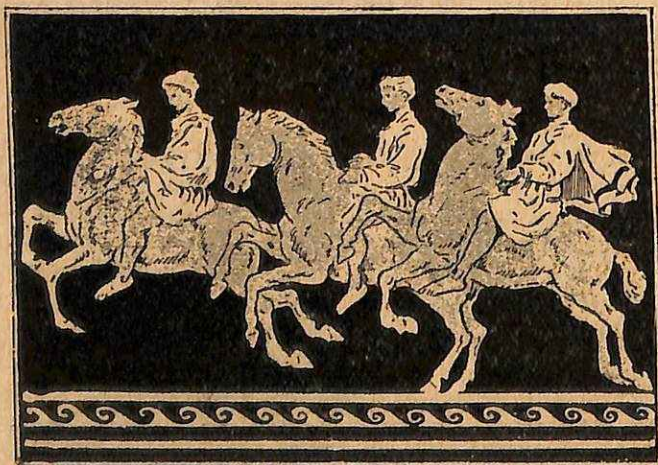
Η λαίδη άκουγε τους παλμούς της καρδιάς της. Προαισθανόταν πάλι, και τώρα πολύ περισσότερο, πως οι άποκαλύψεις της γριάς υπηρέτριας θάχαν μεγάλη επίδραση στη ζωή της. Μά τί ήταν λοιπόν αυτό το μυστήριο; ‘Ηθελε, έπρεπε να μάθη!

Κι' άξαφνα η γριά μίλησε. — Δέ θέλω να πω τίποτα, ψιθύρισε. ‘Η καλύτερα, δεν έχω τίποτα να πω. Πρωτύτερα παραμιλούσα, δνειρευόμουν...

— Τζαίνη, δεν το πιστεύω! όταν μιλούσες πρωτύτερα, η φωνή σου είχε τον τόνο της αλήθειας.

— Λοιπόν, ναί! Θα πάρω το μυστικό μαζί μου στον τάφο! Κανένas δέ θα μιλήση. ‘Αχ, η 'Εδιθ θα πεθάνη! Τόξερα εγώ πως οι πεθαμένοι δεν άναστένονται. ‘Ο τάφος τους τραβά και τους παίρνει πίσω...

(Άκολουθεί) ΒΑΣΙΛΙΑ ΜΠΟΥΡΝΙΑ

« Μάθαιναν να ίππεύουν... » (Σελ. 258, στ. β'.)

ΑΠΡΟΣΚΛΗΤΟΙ ΣΥΝΟΔΟΙΠΟΡΟΙ

Ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δυὸ βουνὰ ἐδλε-
πα ἕνα τρίγωνο θάλασσα. Θάλασσα
ἀπέραντη, ποὺ τελειώνει στὴ Μπαρ-
μπάρια καὶ στὸ Γιδραλτάρ. Θάλασσα
ταραγμένη ἀπὸ τὸ δυνατό μαί-
στρο, μὲ ἀφρούς στὴν ἐπιφάνεια ποὺ
φαίνονται σὰν γλάροι.

Ἦθελα νὰ πάω στὴν ἀκρογιαλιά.
Δὲν ἦταν μακριὰ ἀπὸ τὸ χωριό, μιὰ
ὥρα μονάχα.

Μ' ἄρεσει νὰ στέκω μόνος στὴν
ἄκρη ἀπέραντης θάλασσας καὶ νὰ
βλέπω τὸν οὐρανὸ ν' ἀκουμπᾷ πέρα
στὴν ἐπιφάνειά της. Ἀνοίγονται
πλατεῖς ὀρίζοντες στὴν ψυχὴ μου.
Μοῦ γεννιῶνται πόθοι μεγάλοι γιὰ
μακρινὰ ταξίδια, γιὰ τόπους περίε-
ρους, γι' ἀνθρώπους ἀλλοιωτικούς.

Ὁ πόθος μοῦ εἶναι τέρψη μεγάλη.
Ἀνοιξιάτικη ἡμέρα, μαῖστρος φρέ-
σκος. Σάββατο ἀπόγευμα, σχολεῖο
δὲν ἔχουμε. Θὰ πάω στὴν ἀκρογια-
λιά.

Ἐτρώγαμε τὸ μεσημέρι μὲ τὸ δά-
σκαλο καὶ τοῦ εἶπα τὸ σχέδιό μου.
Ὁ Γιάννης, τὸ παιδί του, ποὺ ἀνε-
δαίνει στὰ δέντρα σὰ γάτος, τ' ἀκου-
σε κι' ἔκαμε τὰ σχέδιά του. Εἶμα-
στε φίλοι μὲ τὸ Γιάννη. Εἶναι στὴ
δεύτερη τάξη. Ἐδιάβαζε τὸ πρωτὶ
ὥρα τὸ μάθημά του: «Ὁ γάιδαρος
εἶπε στὰ ἄλλα ζῶα νὰ φύγουν ἀπ'
τὸ σπίτι...» «Μπράβο, Γιάννη, ὡ-
ραῖα διαβάζεις» καὶ τὸν ἐχάιδεψα...
Γινηκαμε φίλοι. Δὲν χρειάζονται με-
γάλες εὐεργεσίες γιὰ νὰ κάμης φίλο
ἕνα μικρὸ παιδί. Πές του ἕνα γλυκὸ
λόγο, χαμογέλασε λιγάκι καὶ ἡ ἄδο-
λη ψυχούλα του σκλαδύθηκε. Ὁ
Γιάννης ἄκουσε τὸ σχέδιό μου κι' ἔ-
καμε κι' αὐτὸς τὸ δικό του.

Ὅταν ἔφθασα ἀπέξω ἀπὸ τὸ χω-
ριό, βλέπω τὸ Γιάννη νὰ μὲ περιμέ-
νῃ μὲ ἄλλα δυὸ παιδιὰ ξυπόλητα.

— Ποῦ πάτε, Γιάννη;
— Θὰ ῥθούμε μαζί σου στὴν ἀ-
κρογιαλιά.

Κι' ἀκτινοβολοῦσε ὅλο τὸ πρόσωπό
του ἀπὸ χαρὰ.

Μιὰ πράξιψη ἔκανε. Δὲ μοῦ σύ-
στησε τοὺς φίλους του.

— Μαζί μου; Ὅχι, παιδιά. Νὰ
πάτε πίσω στὸ χωριό.

Ὁ τόπος εἶχε βράχους, κακοτο-
πιές, μιὰ λαγκαδιά. Νὰ μὴν πάθουν
τίποτα τὰ παιδιά.

— Νὰ πάτε πίσω, παιδιά μου.

Μιὰ λύπη ἀπροσποίητη χύθηκε
στὰ πρόσωπά τους. Τὰ λυπήθηκα.
Ἦθελα ὅμως ν' ἀπολαύσω τὴ φύση
χωρὶς ἀνησυχίες. Ἐστάθηκαν συλ-
λογισμένα καὶ περίλυπα.

Ὅταν προχώρησα κάμποσο, γυ-
ρίζω τὸ κεφάλι μου πίσω καὶ τὰ
βλέπω ποὺ μὲ ἀκολουθοῦσαν διαστα-
κτικὰ σὲ ἀπόσταση σὰ σκυλάκια.

Μόλις ἐστάθηκα, κρύφτηκαν μέσα
στὰ σκοῖνα καὶ τὶς μυρτιές σὰν κου-
νέλια. Ἐπροχώρησα πάλι, καὶ πάλι
στάθηκα. Τὰ παιδιά ἀπὸ πίσω. Κρύ-
φτηκαν πάλι στὰ σκοῖνα.

Ἀρχισα νὰ θυμῶν.

Ὅταν ἔφθασα στὸ ἐρημοκλήσι τοῦ
Ἀτ-Γιάννη, ποὺ εἶναι στὸ δρόμο,
κρύφτηκα πίσω ἀπὸ τὴ γωνιά του.
Σὲ λίγο ἄκουσα τὶς χαρούμενες φω-
νές τους. Ἀμέσως τοὺς φανερώθηκα
μπροστὰ καὶ τράβηξα τὸ μπαστούνι
μου σὰ σπαθί.

— Πίσω, τοὺς λέω, σὰς ἔφαγα!

Ὁ Γιάννης κι' ἕνας ἄλλος τῶσχα-
σαν πρὸς τὰ πίσω, ὁ τρίτος ἔξοψε
πρὸς τὰ ἔμπρός. Τὸν εἶχα ἀποχω-
ρίσει ἀπὸ τὸ κύριο σῶμα.

— Ἄσε με, μπάρμπα, νὰ πάω
κι' ἐγὼ στὸ χωριό. Δὲν τὸ ξανακά-
νω· μοῦ εἶπε κλαίγοντας.

Ἐσυνηκολόγησα.

— Ἐμπρός! τοῦ εἶπα αὐστηρὰ
καὶ τοῦ ἔφησα ἐλεύθερη τὴν ὑπο-
χώρηση.

Ἐξακολούθησα λυπημένος τὸ δρό-
μο, γιὰτὶ ἐλύπησα τρεῖς φίλους μου.

Τὸ βράδυ στὸ σπίτι ὁ Γιάννης
κρυφοκοιτάζει ἀπὸ τὴν πόρτα. Φαί-
νονται μόνο τὸ μισό του κεφάλι καὶ
τὰ δυὸ του μάτια.

Ἦταν ἔνοχος.

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΑΛΟΓΟΣ

Τὸ βλέπω πὼς ἀπόστασες
ἐμὲ νὰ καρτερᾷς,
Μοῦσα μου, κι' ἀνυπόμονα
μοῦ λές: Ἀντίο, πηγαίνω.
Μαζί μου δὲν μπορείς νὰ ῥθῇς
στὴ χώρα τῆς χαρᾶς
Σ' ἀφήνω μὲς στὸ τρίσρατο,
κι' ἐγὼ — ψηλὰ ἀνεβαίνω!

— Σ' ἀφήνω γειά! Περίφηαν
Κυρά, τί μὲ τηρᾷς;
Δὲ βλέπεις τὸ μικρόχειλο,
τὸ βλέμμα τὸ σβυσμένο;
Πήγαινε! κι' εἶναι ἡ χώρα σου
τόπος τῆς συμφορᾶς,
Κι' ἄς τὴν κυκλώνεις μ' ὄνειρο
γλυκὸ καὶ μαγεμένο.

Δὲ μὲ γελάς. Ἀδύναμα
τὰ δυὸ μου τὰ φτερά
Γιὰ νὰ σὲ ξεπεράσουν.
Γι' αὐτὸ στὸ μονοπάτι
Καταμεσίς ἐστάθηκα.
Μακριὰ τ' ἀστραφτερὰ

Ὁνειροτόπια σου θωρῶ,
μὲ θολωμένο μάτι.
Μὰ τ' ἀψηφῶ, κι' ἀδιάφορα
σοῦ λέω: Κυρά μου, τράβα!..

— Σύντροφισσα δὲν ἔρχεσαι;
τότε—σὲ πέρνω σκλάβαν!

ΔΙΑΔ. ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΜΟΥ

Ἄκου! σκορπιέται θριαμβευτικὰ τῆς
[Ἀνοιξὴς τὸ γέλιο
κρυσταλογέννητο, χαρᾶς, κάθε χαρᾶς
[τραγουδία...
καὶ φτάνει τώρα ὁ ἦχος τους τρανὸ ἔ-
[να περιγέλιο
γιὰ ὅσες καρδιές ἀπόγειραν σ' ὁλόθερα
[λουλούδια...]

Γλυκὰ ξυπνοῦν στὰ τρίσρατα κι' οἱ
[φωτεινὲς λαχτάρες
τὰ γιασεμιά... μαγιάπριλα στὸ ροδό-
[φῶς ποὺ σβύνει...
καὶ μιὰ χαβάγια ἀπὸ ἀβρὲς σπανιόλι-
[κες κιθάρες
μὲ τρυφερὴ μελαγχολία τὴ θλίψη σου
[ἀπαλύνει...]

Ροδογελοῦν τ' ἀμμόστρωτα καὶ πάλι
[μονοπάτια...
λουσμένοι στ' αὐγινὸ τὸ φῶς, λάμπουν
[ὡς πέρα οἱ κάβοι...
κι' ὁμως! ξανοίγεστε—ψυχὴ, μὴν κλαῖς
[—μπροστὰ στὰ μάτια
φουρτουνιασμένοι, ἔσεῖς γιαλοῖ, κι' ὦ,
[οὐρανοῖ μου μπλάβοι...]

Ἦχουν καμπάνες γιορτινές! σὰν ὤσαν-
[νὰ... τουλίπες
γαλάζιες, σὰν θυμίαμα π' ὅλο ψηλὰ ἄ-
[ναβαίνει...
Τὸ «de profundis» μυστικὲς ψάλλουνε
[τόσες λύπες!
ἀράχνη λὲς πὼς κι' ἡ ζωὴ καίμους κρυ-
[φούς σοῦ ὑφαίνει.

Ἡ νοσταλγία ἀπρόσκλητη γέρνει νὰ
[σοῦ γλυκάνῃ
βαθεῖς πληγὲς μὲ τὴ χλωμὴ χαρὰ
[καιροῦ παλιοῦ...
μὰ σὰν ξυπνήσης, ὦ, ψυχὴ, καὶ δῆς
[πὼς εἶναι πλάνη,
πὼς σβύνει ὅ,τι λατρεύουμε καθὼς ἡ-
[χῶ φιλοῦ;...
Κυρά τῆς Θάλασσας

ΕΙΚΟΝΕΣ

Τῆς Κυριακῆς τ' ἀπόγευμα πέρασε
μὲ κορὸ τσουχτερό. Ἦταν μιὰ χειμω-
νιάτικη μέρα. Ἐξω ποὺ καὶ ποὺ περ-
νοῦσε κανένας μὲ σηκωμένο τὸ γιαντὶ,
τὰ χέρια στίς τσέπες καὶ τρέχοντας.
Δυνατὸς ἀέρας φυσοῦσε κι' ὁ οὐρανὸς
ἦταν γιομάτος μολυβένια σύννεφα.

Εἶμασταν μαζεμένοι στὴν τραπέζα-
ρά, κι' ἀπ' τὶς χαρμάδες τῆς σόμπας
φαίνονταν ἡ φωτιὰ ποὺ χοροπηδοῦσε.
Σὲ μιὰν ἄκρη ἦταν καθισμένα
τὰ δυὸ μικρὰ μου ἀδέρφια, μὲ τὸν ξά-
δερφό μας, καὶ μιλοῦσαν μαζεμένα
κοντὰ-κοντὰ.

Ἐρχαν τὶς δικές τους κουβέντες.
Καθένας ἔλεγε τὰ ὄνειρά του στὸν
ἄλλο, κι' ἐξηγοῦσε τὰ σχέδιά του. Στὰ
μάτια τους ἔβλεπες νὰ λάμπῃ κάτι σὰ
φλόγα.

Ζοῦσαν σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα δική τους
μελλοντική.

Ὁ ἕνας ἦταν ναύαρχος, ὁ ἄλλος μη-
χανικός, ὁ τρίτος δικηγόρος. Κι' ἔλε-
γαν, καὶ πίστευαν νὰ γίνουν ἀλήθεια.

Κι' ἀκουγες συχνὰ μιὰ λέξη «Θά». Μιὰ
λέξη ποὺ κρυβε μέσα της τόσα ὀ-
νειρα.

Στὴν ἄλλη ἄκρη καθοῦνται μισοσκυμ-
μένες οἱ δυὸ γιαιγιές καὶ μιὰ γριά-θειά.
Εἶχαν κι' αὐτὲς τὰ δικά τους.

Στὰ μάτια αὐτῶν ἐξαίρετες κάτι
σβυσμένο, ἔβλεπες μέσα τους συντρίμ-
μα, στὰ πρόσωπά τους τὰ γερασμένα
ἦταν ἀπλωμένοι ἕνας ἥρεμος πόνος.

Κι' ἔλεγαν, κι' ἔλεγαν, ἡ μιὰ στὴν
ἄλλη, πὼς ἐξήσαν, πὼς πέρασαν ἐκεῖ-
νο τὸν καιρὸ, τὰ βάσανά τους, τὶς χα-
ρές τους, τὰ γλέντια τους.

Ζοῦσαν σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα δικιά
τους, παλιά. Κι' ἀκουγες κι' ἀπ' ἐκεῖ
μιὰ λέξη συχνά: «θυμᾶσαι». Μιὰ λέξη
ποὺ κρυβε μέσα της τόσες—θυμῆς.

Δυὸ εἰκόνες ἦταν μπροστὰ μου.
Ἡ μιὰ ἦταν ἡ ἀρχὴ τῆς ζωῆς, ποὺ
φανταζόταν καὶ χάραζε μόνη της τὸ
δρόμο ποὺ θάκανε ὡς νὰ φτάσῃ στὸ
τέρμα...

Ἡ ἄλλη ἦταν τὸ ἴδιο τὸ τέρμα, ποὺ
θυμῶταν καὶ ξανάφερνε στὸ νοῦ του
τὸ δρόμο ποὺ διάβηκε, τὸν χαλαγμένο
ἀπ' τὴ μοῖρα.

Γύρισα ἀπ' τὴ μιὰ μεριά κι' εἶδα
πάλι τὰ μικρὰ ποὺ ἐξακολουθοῦσαν νὰ
φλυαροῦν γιὰ πράγματα ποὺ θὰ...
γινόταν.

Κοίταξα κι' ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά κι'
εἶδα ξανά τὶς γριές, ποὺ μὲ φανὴν τρε-
μάμενη μιλοῦσαν γιὰ κεῖνα ποῦ... ἔ-
γιναν.

Κάτι πόνεσα μέσα μου, βουβάθηκα,
ἔσκυπα κι' ἔβαλα ἕνα ξύλο στὴ φωτιὰ
ποὺ κόντεβε νὰ σβύσῃ... Τί νάλεγα
ἐγὼ;

Ἀνθισμένη Δεμονία

Θ Δ Ι Ψ Η

Μέρα χαρὰ Θεοῦ. Ὅλα λουσμένα
στὴ λακκάδα. Ἐνας γαλάζιος-γαλάζιος
οὐρανὸς σκορπᾷ ξαφείρια στοὺς για-
λοὺς καὶ χαμόγελα στοὺς κάμπους...
Κάτω ἀπ' τὰ πλετο φῶς τὸν λάμπουν
ὅλα, μὰ ὅλα, γιορτινὰ, καινούργια, ὡ-
ραῖα.

Τὸ παρδαλὸ κατσιάκι πηδαί, θεό-
τρελλα πηδήματα, καὶ σακαφαλώνει ὡς
στὴ φρόχτη. Μέσ' στὸ γρασιδί βόσκει
τ' ἀρνάκι δίπλα στὴν προβατίνια. Ὁ
γαϊδαρέλλος παρέκει ἔσαμάρωτος...
τραγουδάει τὴ λευτεριά του. Καὶ τὸ
πιο ξηλευτό, τέσσερα παιδάκια ξυπό-
λυτα, μὲ ἀνασηκωμένα τὰ ρούχα τους,
πλατσουρίζουν στὸ ρέμμα. Ἀνεβαίνουν
σ' ἕνα ὑψωματάκι καὶ ἀπ' ἐκεῖ πέφτουν
πιασμένα ἀπ' τὸ χέρι στὸ νερό. Νωπό-
θοντας ἀπ' τὶς σταγόνες πιασμένη τὴν
ἀναπνοή τους, καὶ βόσκοντας σ' αὐτὸ
διασκεδάσει, ἔσπουν ὕστερα σ' ἕνα δυ-
νατό, ξένοιαστο γέλιο.

Μόνο ἡ Λιάνα, ἑσπλωμένη σὰν πάν-
τα στὴ σαῖξ-λόγγ, στὸ χαλάει, αἰώνια
ἄρρωστη, σιγοκλαίει. Μ' ἕνα ἀπότομο
σπρώξιμο πετᾷ μακριὰ τὶς κοιλίες καὶ
τοὺς φασουλῆδες, ποὺ τῆς κρατοῦν συν-
τροφιά.

— ὦ, πὼς τὰ βαρέθηκα πιά!

Ἡ ψυχὴ της μὲ λαχτάρια πόθησε κά-
ποια ἄλλα παιχνίδια, τρεξίματα στὸ
λειβάδι, πλατσουρίσματα στὴ ρεμματιά,
κυννηγιὰ, γέλια.

Γιατὶ τὰ παιδάκια ἐκεῖνα νᾶχουν τό-
σο γερά ποδαράκια, τόσο κόκκινα μά-
γουλα, ἐνῶ αὐτὴ τίποτα ἀπ' ὅλα αὐτὰ;

Καρφώνει κάπου μακριὰ, τὰ μεγάλα
γκρίζα μάτια της, καὶ νιέρεται ἡ ἀρ-
ρωστη Λιάνα...

Ποῖο εἶναι κεῖνο τὸ κοριτσάκι ποὺ
τρέχει στὸ λειβάδι; Γιὰ δέστε, φτερά
κάνουν τὰ πόδια του. Μὰ δὲ βλέπετε;
δὲν τὴ γνωρίζετε; εἶναι αὐτή, μάλιστα
αὐτή! Τρέχει, ὅλο τρέχει...

Τὸ κατσιάκι τῶρα στὰ πόδια, ὡς
κι' ὁ γαϊδαρέλλος φοβήθηκε τὰ τρεχά-
ματά της. Νά την τώρα μέσ' στὸ νερὸ
μὲ τὰλλα παιδάκια, βουτίζεται, πηδαί.

Οἱ ξανθὲς πλεξίδες τῆς Κατερίνας
ἐσπλέχτηκαν καὶ τοῦ Γιακωβάκη τὸ
ποκαμίσο κομματιάστηκε. Ἡ τρελλὴ
Ἀλέκα κλαίει τὰ ξηλωμένα της πέδιλα.
Τῆς Λιάνας ἡ νταντελλένια μπροστέ-
λα ξανεμίξει, κι' ὁ ροῦς φλόγγος γλύ-
στηρος ἀπὸ τὰ μαλλιά της στὸ νερό,
ποὺ τὴν παρέρσυρε κιάλας σὰν ἕνα με-
γάλο τριαντάφυλλο. Μὰ τὴ μικρὴ δὲν
τὴ νοιάζει. Γελάει, χαίρεται, ξεχνιέ-
ται. ὁλοτελὴ ξεχνιέται. Ρόδινο χρώμα
ἀπλώνεται τώρα στὰ χλωμὰ μάγουλα.
καὶ τὰ χειλάκια ροδιμένα σαλευοῦν
σὸν σὲ παραμιλητό. Τ' ἀγέρι περνάει
μέσα ἀπ' τὴς καστανοξανθὲς μπούκλες
κι' ἀφίνει ἕνα σκίρτημα στὴν καρδιά.

Ἄς χαρῇ λοιπὸν τὴ χαρὰ της!..

Ἠλιογέννητη

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΜΟΥ

Τὸ εἶναι μου βαθιὰ νοιώθω γιομάτο
ἀπὸ μιὰ δροσερώτατη πλημύρα·
μελίσσι χνουδωτὸ λὲς μοῦχε φέρει
τὰ πιο καλά, τὰ σπάνια μύρα.

Πλημύρα δυνατὴ ποὺ μὲ δονάει
μὲ κάποια ἡδονικὴ ἀχνὴ τρεμούλα·
μὲ κάτι ὥρατο, φῶς ἄρωμα ἡ χρώμα,
τοῦ εἶναι μου γεμίζει κάθε ἀκρούλα.

Ἀχνὸ σὰ γλυκοανάσασμα ἀγγέλου
στὸ θεοὶ λογάλαζο βασίλειο,
κι' ἐντός μου φωταῖνὸ ἀχτινοβολάει
καλύτερ' ἀπ' τὸ ράδιο κι' ἀπ' τὸν ἥλιο.

Τί εἶναι ὁ θησαυρός μου; τί νὰ εἶναι;
ἡ γειότη μου; ἡ ὕγεια μου; ἡ Μοῦσα;
μιὰ ἀσπίλη καρδούλα; τόσα χρόνια
τοῦ κάκου νὰ τὸν μάθω πολεμοῦσα.

Καὶ τώρα δὲν χωρίζω ἀκόμα τί εἶναι,
μ' ἄλλο, ἀχνό, ὥρατο πὼς τὸν νοιώθω
ἐντός μου ἀπὰλὰ νὰ γιγαντώνει
μιὰ φλόγα—τῆς ζωῆς τὸν ἄπλο πόθο!

Περιπλοκάς

ΘΕΙΑ ΣΤΕΦΑΝΙΑ

Oh! triste, triste était mon âme...

P. Verlaine

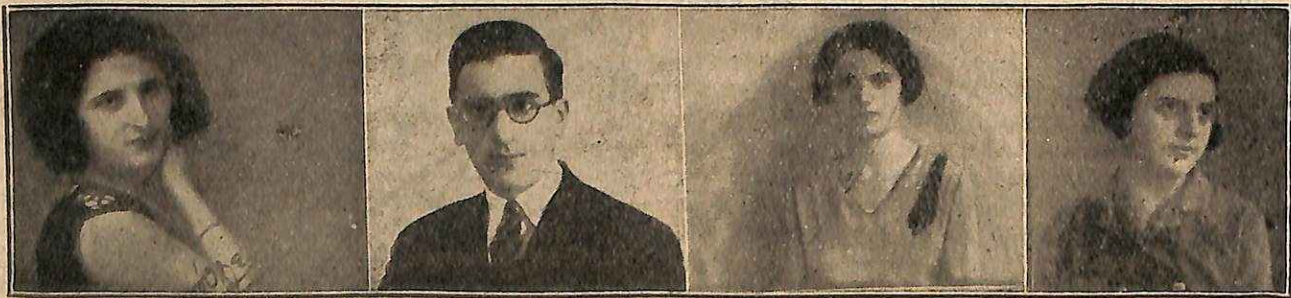
Ἦταν, θυμάμαι, ἔξω ἀπ' τὸ χωριό.
Συὰ στίς ράγιες τοῦ σιδηροδρόμου.
Τὸ σπίτι της, — φτωχεῖα θεῖα—Στεφα-
νία... Ἐνα σπίτι γέρινο... μὲ τὴ
θεοῖα πρασινισμένη. Πεσμένο μέσα
σ' ἕνα ρημωμένο κῆπο, γιομάτο ἀγγιό-
χορτα, ποὺχανε θεριέψει ἀπ' τὴν ἀ-
φροντισιά.

Θαρρῶ μόνο πὼς μιὰ φοινικιά στὴν
ἄκρη ἐξαίρεται τὰ γυμνά της κλώνια
ὡς μέσα βαθιό, σιαχόντας τὰ φτω-
χὰ, τὰ θαμπωμένα τέγνια τῆς κάμαρας
της.

Καὶ τὸ σπιτικό της; Ἀχνὰ τὸ θυ-
μάμαι κι' αὐτὸ—θαρρῶ πὼς ἦταν πα-
λιό, καὶ τὰ ἐπιπλά φαγωμένα...

Καὶ γιὰ τὴ θεῖα—Στεφάνια κρύβω
μιὰ θολὴ ἀνάμνηση, Μ' ἀγαποῦσε πο-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

1. ΠΟΠΗ Γ. ΠΑΓΙΑΥΛΑ, Ἀρχοντοπούλα, Χίος, Ἀ' Βραβεῖον 250ῦ Διαγ. Λύσεων, Ἀ' Βραβεῖον Λύσεων Πεντάθλου, Ἰσότιμος 249ου καὶ 251ου Διαγ. Λύσεων.—2. ΚΑΝΕΛΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑΝΤΕΛΗΣ, Στέφανος Δόξης, Πλωμαρίου, Ἀ' Βραβεῖον Λευκῶν Λέξεων Πεντάθλου.—3. ΑΙ-ΤΣΑ Χ. ΒΟΥΡΑΑ, Γλυκοκρήνη, Ἀθήναι, Ἰσότιμος Ἀ' Βραβ. 237ου Διαγ. Λύσεων, Βραβεῖον Β' Τάξεως 28ου Διαγ. Ἐσπαθώματος.—4. ΕΛΛΗ Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΟΠΟΥΛΟΥ, Ἀγνή, Πειραιεύς, Ἰσότιμος Ἀ' Βραβ. 253ου Διαγ. Λύσεων.

λύ. Με γιόμιζε πάντα γλυκά, πολλά γλυκά... και στη φτωχή της ἀγκαλιά χαμόμουνα ώρες, σ' ἀλαργεμένες εκτασεις, γλυκές.

Τέτοια ήταν η θειά-Στεφανία. Θυμάμαι πώς μόλις σχολούσα απ' τὸ σχολεῖο, ἔπερνα γοργὰ τὸ στρατὶ γιὰ τὴ θειά-Στεφανία. Δὲν ήταν θειά μου μὴ δὲν ἔξερω γιατί με θέρμαινε πὺ πολὺ ἡ λέξη αὐτή.

Ἐκεῖνη με πρόσμενε στὸ παραθύρι. Δὲν ρωτοῦσα ποτὲ γιὰ γλυκά. Τόξε-ρα πὺς θὰ μούχε φυλαγμένα. Κι' ἐγὼ τὰ τρώγα βιαστικιά. Ὑστερα ἔσερνε τὴν ξεφτισμένη πολυθρόνα με τὰ μαδιμένα κρόσια σιμά στὸ παραθύρι καὶ μ' ἔπαιρνε στὴν ἀγκαλιά της. Σὰν σ' ὄνειρο θυμάμαι τὴ ραγισμένη της φωνή, θαρροῦσε πὺς ἔβγαίνε ἀπὸ κάπου πολὺ βαθιά, ἀπὸ ἓνα κόσμο ἀλαργεμένο, θεϊκό, πὺς μάταια πρόσμενε ἀχτίδα ζωῆς. Ἐλεγε κι' ἦταν χορδὴ παλιωμένου ὀργάνου.

Κι' ἔλεγε κι' ἱστοροῦσε γιὰ βασιλοπούλες, γιὰ σμαραγδένια παλάτια, κι' ἐγὼ τὰ κοίταζα σὰν ἀπὸ μακριά—σὰν μουρμουριστὸ τραγούδι, εἰπωμένο σ' ἓνα αὐγινὸ ροδιμένο ἡμέρωμα. Κι' ἡ μέρα ἔσβυνε... κι' ὁ σὺρανὸς στὴ δύση της σκοροῦσε μύρια χλωμασμένα ροδόφυλλα.

Στερνὰ ἀγοδιόβαινε τὸ σούρουπο, κι' ἀχνὰ ξεχώριζε τὸ τρεμουλιασμα στῆς φωνικιάς τὰ κλώνια.

Μακρόθε σερότανε στὸν ἀέρα τὸ σφύριγμα τοῦ τραίνου. Κι' ἡ θειά-Στεφανία ὀλοένα ἔλεγε. Μόνο σὰν ἔνοιωθα κάποια σταλαγματιά νὰ μού χαϊδεύῃ τὴν παλάμη μου, τότε ξυπνοῦσα ἀπ' τοὺς λογισμούς μου.

—Θειά-Στεφανία, σκοτείνιασε πιά. Τότε σιγὰ, ἀπιδιώτασε με στὴν πολυθρόνα, σηκωνότανε κι' ἀναβὰ τὴ λάμπα. Στὸ φῶς πὺς ξεχύνονταν στὴν πνιγμένη ἀτμόσφαιρα, θωροῦσα τὰ μάτια της δακρυοσμένα.

—Κλαῖς, θειά; —Ἐκεῖνη δὲν μ' ἀπαντοῦσε, μόνο μ' ἔσερνε σιμά της καὶ με γιόμιζε φιλιὰ. Κι' ἐγὼ δὲν τὴ ρωτοῦσα ποτὲ ξανά. Κι' ὅταν τὸ βράδυ ἐρχόταν ἡ ὑπὸ γέφυρα νὰ με πάρῃ, ἔσκυβε σὰ μωρὸ στ' αὐτὴ μου καὶ μού ψιθύριζε:

—Νάρθῃς πάλι αὐριο, Λιλέτα...

Ναί, θάρῃ θειά-Στεφανία. Μὰ πὺς τώρα πιά; Εἶναι ἀργὰ πολὺ καὶ σβύσανε τόσα καὶ τόσα φύλλα ἀπ' τὸ ἡμερολόγιο, κι' εἶναι νιτρινοσμένα... Θάθελα νὰ ροχόμουν στὴ φτωχή σου φωλίτσα... καὶ νὰ σ' ἔβρισκα σὰν καὶ τότε... κι' ἴσως, καλὴ μου θειά-Στεφανία, νὰ μὴ σὲ ρωτοῦσα γιατί κλαῖς, γιατί ἄ!... τί ντροπὴ!... ἴσως καὶ νὰ συνόδεω τὸ πένθιμο τραγούδι τῆς ψυχῆς σου. Θὰ τὸ θέλα πολὺ, θειά-Στεφανία, κι' ἄς ἦταν κι' ἐτοί.

Μυρέττα (Βάτραχος)

MARTIN

Παράδοση

Κάποτε οἱ δώδεκα μῆνες συμφώνησαν ν' ἀγοράσουν ἓνα βαρέλι κρασί, νὰ τὸχουν γιὰ ἓνα συμπόσιο πὺς μελετοῦσαν νὰ κάνουν.

Συμφώνησαν ὁμοῦ νὰ βάλουν στὸ βαρέλι δώδεκα βρύσες, τὴ μὴ ψηλότερα ἀπ' τὴν ἄλλη, διακρίνοντας ἔτσι τὸ βαρέλι σὲ δώδεκα ἴσα μέρη, ἀλλ' ἀπέξω μο-

νάχα, νομίζοντας ὅτι ἔτσι δὲν θὰ μποροῖ νὰ ἀδικήσῃ ὁ ἓνας τὸν ἄλλον.

Ὁ Μάρτης ὁμοῦ, πονηρότερος ἀπ' τοὺς ἄλλους ζήτησε νὰ τοῦ ἀφήσουν τὴν κάτω-κάτω βρύση, καὶ οἱ ἄλλοι ἀνύποπτοι τοῦ τὴν ἀφήσαν, ἀφοῦ μάλιστὰ ὁ ἓνας δὲν μποροῦσε ν' ἀνοίξῃ τὴ βρύση τοῦ ἄλλου, ἀφοῦ θὰ τὴν εἶχε κλειδωμένη.

Ὁ καλὸς μας ὁμοῦ ὁ Μάρτης, ὅποτε ἤθελε, ἀνοίγε τὴ βρύση τοῦ κι' ἔπινε κρασί, καὶ δόστος καὶ γελοῦσε εἰς βάρος τῶν κουτεντέδων, πὺς τοῦ ἀφῆσαν τὴν κάτω βρύση. Ἐτοί ὁ κύρ-Μάρτης ἀδεῖασε σιγὰ-σιγὰ ὅλο τὸ βαρέλι.

Ἦρθε ὁμοῦ κι' ἡ μέρα πὺς ἔγινε τὸ συμπόσιο, καὶ κάθε μῆνας πῆγαινε ν' ἀνοίξῃ τὴ βρύση τοῦ γιὰ νὰ πάρῃ κρασί ἄλλα κανενὸς ἡ βρύση δὲν ἔτρεχε. Ὁ Μάρτης, βλέποντάς τους νὰ θυμῶνουν, κρυφογελοῦσε. Κι' ὅταν ὁ ἓνας ρωτοῦσε τὸν ἄλλον τί ἔγινε τὸ κρασί ὁ Μάρτης ἔσκαζε στὰ γέλια.

Τότε κατὰλαβαν οἱ ἄλλοι τὸν ἔνοχο καὶ τοῦ ἔδωσαν παρά μίαν τεσσαράκοντα.

Ἀπὸ τότε λοιπὸν—λέει ὁ λαὸς—ὅτι ὁ Μάρτης, ὅταν θυμᾶται τὸ κρασί πὺς ἔπιε, γέλαει καὶ κάνει καλὸσύνῃ κι' ὅταν θυμᾶται τὸ ξύλο πὺς ἔφαγε, κλαίει καὶ κάνει κακοκαρία.

Φῶρο τοῦ Λεβάντε

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Κυρὰ Φροσύνη, διασχίζοντας μετὰ τὴν μαμά της τὴν ὁδὸν Πειραιῶς, διασταυρῶνται μ' ἓνα φορτηγὸ αὐτοκίνητο πὺς μεταφέρει ἓνα σιδερένιο στύλο τοῦ τραί. Τὸ αὐτοκίνητο προχωρεῖ ἀργὰ γιὰτὶ ὁ στύλος εἶναι μεγάλος καὶ βαρὺς.

Ὑστερα ἀπὸ δυὸ μέρες συναντᾷ στὴν Ὀμόνοια ἓνα ὁμοῦ αὐτοκίνητο, πὺς μεταφέρει ἓνα ὁμοῦ στύλο. Καὶ γυρίζοντας στὴ μαμά της, λέει μετὰ θαυμασμό:

—Γιὰ φαντάσου, μαμά, πόσο βαρὺς εἶναι αὐτὸς ὁ στύλος, ἀφοῦ δυὸ μέρες περπατᾷ τ' αὐτοκίνητο καὶ μόλις κατόρθωσε νὰ φθάσῃ ὡς ἐδῶ!

Σαρδανάπαλος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου, τὴν 25 'Απριλίου 1932

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ! Στέλνω σ' ὅλους τὸ φιλὶ τῆς Ἀγάπης. Καὶ τοῦ χρόνου, ἀγαπημένα μου παιδιὰ!

Τὸ φυλλάδιό αὐτό, καθὼς βλέπετε, εἶναι πασχαλινὸ. Ἀλλὰ πασχαλινὸ θὰ εἶναι καὶ τὸ ἐπόμενο, γιατί δὲν ἐχώρεσαν, ἢ δὲν πρόφτασαν νὰ γίνουν, ὅλα τὰ σχετικά καὶ τὰ ἐπικρατὰ πὺς εἶχα: Μία μεγάλη καλλιτεχνικὴ εἰκόνα, ἡ Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολὴ τοῦ κ. Φαίδωνος καὶ τὰ κομμάτια Σελίδος Συνεργασίας γιὰ τὸ Πάσχα,—ὅσα ἐνέκριναν, ἐννοεῖται,—θὰ δημοσιευθοῦν στὸ ἐρχόμενο. Ὅσο γιὰ τὴν «Κυριακὴν», αὐτὴ ἀναβάλλεται γιὰ τὸ φυλλάδιό τῆς 13 Μαΐου, κι' ἐλπίζω νὰ εἶναι ἡ τελευταία ἀναβολή.

Ἡ Χρυσόσηπὴ μὲ γράφει τὴν «τρελλὴν χαρὰ τῆς» ἀπὸ τὴν παράσταση πὺς εἶδε στὸ Ἑθνικὸ θέατρο. Πῆγε μετὰ τὴν καθηγήτριά καὶ τὴς συμμάητρές της. Τὸ πρῶτ' ἄλλοι διαβάσαν στὴν τάξιν τὴς δυὸ Ἐπιστολὰς τοῦ κ. Φαίδωνος γιὰ τὸ Ἑθνικὸ θέατρο καὶ τὸν «Θεῖον Ὀνειρο». Στὸ διάλειμμα, ἡ Χρυσόσηπὴ μετὰ τὴς ἄ-

λῆς, πὺς τὸν εἶχαν ἰδεῖ στὸ θέατρο, πῆγαν νὰ τὸν χαϊρετῶν. Τοῦ εἰσήτησαν μάλιστα καὶ τὴν καθηγήτριά τους, πὺς ἤθελε νὰ τὸν γνωρίσῃ, γιατί «λατρεῖ τὴ δημοτικὴ καὶ τοὺς λογοτέχνες». Καὶ τώρα ἡ φίλη μου μ' ἔρωτᾷ μὴν ἔκαμαν καμμιὰ ἀγένεια, «σὰν ἐκείνους τοὺς ἀνάγωγους πὺς ἔγραφε κάποτε σὲ μιά Ἐπιστολὴ τοῦ». Μὰ δχι, δχι, κάθε ἄλλο! Εἶναι ποτὲ ἀγένεια νὰ προξενῇ κανεὶς στὸν ἄλλον μὴ εὐχαρίστησιν;

Σοῦ ἔστειλα, Σεπτεσμένε Δόρδε, τίς ἐξήγησες. Γιὰ τοὺς Διαγωνισμούς, ἡ ἀποφῇ σου δὲν μού φαίνεται σωστή. Ἱστορικούς, Γεωγραφικούς, Ἐπιστημονικούς κάνουν στὰ Σχολεῖα. Ἐνα περιοδικὸ γιὰ παιδιὰ πρέπει νὰ κάνῃ αὐτοὺς πὺς κάνουν ἐγὼ, ἀκριβῶς γιὰ νὰ ἐξασκῇ καὶ νὰ δυνάμωσιν τὰ διάφορα νεαρὰ τάλαντα πὺς ὑπάρχουν στὸν κύκλο τοῦ, δηλαδὴ διηγηματος, ποιήματος, ζωγραφικῆς, Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, μεταφράσεων καὶ καθεξῆς.

Ἀπορῶ πὺς δὲν βρίσκεις «σκοπὸ» στὸ Διαγωνισμὸ Φωτογραφίας. Δὲν εἶναι κι' αὐτὴ μὴ τέχνη; δὲν πρέπει νὰ ἐνθαρρύνονται ὅσοι τὴν καλλιεργοῦν; κι' ὁ Διαγωνισμὸς δὲν δίνει ἀφορμὴ νὰ γίνουνται—καὶ νὰ φαίνονται—τόσες ὡραίες φωτογραφίες, τόσες εἰκόνες ἀπὸ τὴ φύσιν; Ἀλήθεια, τὸ παραδέχομαι, ὅτι τέτοιοι Διαγωνισμοὶ δὲν εἶναι γιὰ ὅλους. Κάνω ὁμοῦ κι' ἄλλους—Καλλιγραφίας, Τυπογρ. Λαθῶν, Στίξεως, Κρυπτογραφικῶν, Ἀύσεων κτλ.—στοὺς ὁποίους ἀπαντοῦν πολὺ περισσότεροι.

Καὶ οὐ λοιπόν, Ζωζέτ, δὲν τὰ καταφέρνεις στὰ Μαθηματικά; Μὰ γιατί; Συχνά, μὲ φαίνεται, εἶναι κι' ἀπὸ προκατάληψιν πὺς εἶναι δύσκολα καὶ δυσνόητα. Ἐνὼ δὲν εἶναι καθόλου... Τὴς Μικρῆς Ἀγγελίας τὴς ἀριθμὸ κάθε χρόνο, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ ἓνα! προσέτω δὲ καὶ τὸν ἀριθμὸ τοῦ χρόνου ἀφ' οὗ τὴς ἀρχῆς, γιατί χρειάζεται κι' αὐτὸς πρὸς διάκρισιν μᾶς Ἀγγέλλας πὺς θὰ εἶχε τὸν ἴδιον ἀριθμὸ μετὰ μὴ ἄλλη, περὶ τὴν ἡμετέραν. Φέτος εἶναι ὁ τριακοστὸς δεῦτερος χρόνος ἐπομένως κοντὰ ἐκ κάθε ἀριθμοῦ βάζω ΑΒ' (32), πέρου ἔδωκα ΑΑ' (31), προτέρου Α' (30) καὶ καθεξῆς. Αὐτοὶ εἶναι ἀρχαῖοι ἐλληνικοὶ ἀριθμοί, πὺς τοὺς μεταχειρίζομασθε καὶ στὰ κεφάλαια τῶν μυθιστορημάτων (Α', Β', Γ', Δ' κτλ.).

Ἐλαβα, Χαραυγὴ, τὴ δῆλωση καὶ τὴν κάρφωσα στὴ συλλογὴ σου πὺς τώρα εἶναι ἐν τάξει. Διαβιβάξω τὰ συγχαρητήριά σου στὴ δ. Καρακάλου, νομίζω ὁμοῦ ὅτι σ' αὐτὴ τὴν περιστασιν, τὰ Διαπλάσσιμα πὺς θάθελαν νὰ τὴ σύγχαρουν, καλύτερα εἶναι νὰ τῆς στείλουν μὴ κάρτα ἀπ' εὐθείας (δὸς Ἀγίας Ζώνης καὶ Μυτιλήνης, Ἀθήνας). Ἐ, βέβαια, καλοκαίριασε πιά, μὰ δὲν εἶναι ἄκόμα καὶ γιὰ φθῶν.

Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ἐσπᾶθμα, Κωνίνο Κρινάδι. Τὴ φωτογραφία «τοῦ κοριτοῦ μετὰ τὸ βιολεῖ» τὴ θυμοῦμαι πολὺ καλὰ, ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν ἤξερα ποιανὴς ἦταν, τὴ φύλαξα κάπου ὡς πὺς νὰ τὴ μῆθω καὶ τώρα δὲν ἔξερω πὺς βρίσκεται. Ὅσο γιὰ τὸ διήγημα πὺς λές, δὲν τὸ θυμοῦμαι καθόλου—περίεργο! Δὲν μὲ τὸ ξανατέλνεις;—Τὸ σπῆτι εἶναι τὸ ἴδιο, ὁ ἀριθμὸς μόνον, ἀπὸ 38, ἔγινε 42. Ἀσπάζομαι καὶ τὸν ἀδελφόν σου.

Χαίρω, Πρωτὸν Κελάδημα, πὺς ἀλληλογραφεῖς μετὰ τόσα Διαπλάσσιμα καὶ σ' εὐχαριστῶ πὺς θὰ φροντίσῃς γιὰ τὴ διαδόσιν μου. Ἰδὲς καὶ τὴ σύστασιν τοῦ Ἱ. Πουργίου στὸ προηγούμενο θὰ σὲ βοηθήσῃ πολὺ. Τὸ «μαθηματικὸ παιχνίδι» σου μπο-

ρεῖ νὰ εἶναι καλὸ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατάλαβα. Διατύπωσέ το καλύτερα.

Ἰππότη τῶν Ρόδων, κι' ἐγὼ δὲν ἔξερω πὺς, ἓνα παλιὸ σου γράμμα, ἀπ' τὴν Πρωτονομιᾶ, τώρα μόλις ἔφτασε στὰ χέρια μου! Σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴς ἐμμετρὲς εὐχές. Στ' ἄλλα δὲν σοῦ ἀπαντῶ: ἴσως ἀπὸ τότε ἄλλαξες ἰδέα.

Καὶ σένα, Κόνκινο Κρίνο, σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ἐσπᾶθμα. Ἀ, πόσο με λυπήσε ὁ θάνατος τῆς καλῆς μου μικρῆς φίλης! Ὁ κ. Ε. σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅσα γράφεις.

Ἡ Δικηγορίνα με παρακαλεῖ νὰ προσθέσω ἓνα στίχο, πὺς παρέπεσε ἀπὸ τὸ πρῶτό της, στὸ 17ο φυλλάδιό, μεταξὺ 17ου καὶ 18ου στίχου: «καὶ σὰ γιὰ μὴ γαλᾶζα ἰδέα». Ὡστε τὸν σημειώνετε, γιὰ νὰ ἔχετε τὸ πῶμα ἄρτιο. Ἡ ἰδέα θέλει νὰ πῶ ὅτι Μ. Μυστικὰ καὶ γράμματα θὰ στείλῃ μετὰ τὴς 20 Ἰουνίου, γιατί τώρα μελετᾷ γιὰ τὴς ἐξετάσεις της.

Φάουστ, χαίρω γιὰ τὴν ἱδρυσιν τοῦ «Μικροκοσμοῦ» καὶ πολλὰ περιμένω κι' ἀπ' τὸν καινούριον αὐτὸ Σύλλογο. Ἀνὴγ-γελὰ τὸ θάνατο τοῦ Δάκρου τῆς Μοναξιάς. Ἡ δ. Καρακάλου δὲν θὰ πᾶψῃ, ἐννοία σου, νὰ συνεργάζεται στὸ περιοδικό μας. Ὁ κ. Ε. σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα αὐτὰ πὺς γράφεις.

Πολὺ με συγκίνησε, Τριανταφυλλένο Δάκρου, τὸ γράμμα σου γιὰ τὸ θάνατο τοῦ φίλου σου καὶ φίλου μας. Δὲν τὸν ἀνῆγγεῖλα ἀμέσως, γιατί ἤθελα πρῶτα νὰ βεβαιωθῶ πὺς ἡ εἰδησὴ δὲν ἦταν καμμιὰ τραγικὴ φάρσα. Κ' εἶπα ὅτι περιμένω νὰ μὲ τοῦ γράψουν ἐπιστολή. Ἐπειτα ὁμοῦ... ἄ, τί φοβερὴ ἀλήθεια! Καὶ πόσο ἐπληξε τὰ Διαπλάσσιμα, κι' ὅσα δὲν τὸν γνώριζαν ἄκόμα ὅπως ἐσὺ...

Σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖόν σου, Βεδουῖνε. Ναί, εἶδες τί ἐνδιαφέροντα πὺς εἶναι καὶ τὰ δυὸ μου μυθιστορήματα; Καὶ πὺς νὰ ἰδῇς ἄκόμα παρακάτω!... Ταχτικὸ καὶ καλογραμμένο τὸ γραμματάκι σου, πολὺ μ' εὐχαρίστησε. Δὲ μοιάζεις ἐσὺ με μερικοὺς βιαστικούς... μουντζουρογράφους.

Διάβασα, Ἐρνάνη, τὴν διὰλέξιν σου περὶ Διαπλάσεως καὶ Ἐσπεράντο, καὶ μὲ ἀρεσέσεν πολὺ. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ τόσο καλὰ λόγια πὺς βρήκες νὰ πῆς γιὰ μένα. Ἀν εἶχα τόπο, θάβασα ἐδῶ μερικὰ, ἀλλὰ, βέβαια, γραμματοπλημμύρα... Ναί, φαντάζομαι τὸ καρδιοχτύπι σου, ἀφοῦ πρῶτῃ φορᾶ ἐπρόκειτο νὰ μιλήσῃς. Ἀλλὰ καὶ τὴ χαρὰ σου ὕστερα, ἄμα εἶδες τὴν ἐπιτυχία.

Ἡ Τριανταφυλλένια (κ. Ἑλένη Ρεζ-Ζαφυροπούλου, Χίος) εὐχαριστῶ πολὺ τὴν Τίτλιν γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον της, καὶ μετὰ μὲ γάλην τῆς εὐχαρίστησιν θὰ δεχόταν ἀπ' αὐτὴν ἓνα γράμμα. Ἡ ἰδέα εὐχαριστῶ τὴ Σιφονέτ, τὴν Ἀνδάλουσία καὶ ὅλα τὰ Διαπλάσσιμα πὺς τὴ συγχαίρουν γιὰ ἔργα της. Τ' ἀγαπᾷ πολὺ, καὶ χαίρει ἰδιαίτερώς πὺς ἡ δ. Μπουρνὴ εἶναι μισοπατριώτισσά της.

Ἰνδιάν, θὰ πῶ στὴν κ. Ζαφυροπούλου ὅτι πολὺ σὲ συνκίνησε ἡ «Συνάντησιν» της καὶ ὅτι γενικὰ αἰσθάνεσαι ὅλα της τὰ κομμάτια. Τὸ ἐπικρατὸ σου πρόφτασε κι' ἐλπίζω νὰ δημοσιευθῇ στὸ ἐρχόμενο μετὰ τ' ἄλλα. Καὶ λέω «ἐλπίζω», γιατί προηγούμεναι πολλὰ, πὺς δὲν ἔξερω ἄκόμα πόσο τόπο παίρνουν, κι' ἐννοεῖς θάταν ἄδικο νὰ παραμερισθῇ κανὲν ἀπ' αὐτὰ πὺς τὰ ἔλαβα πρωτότερα. Εὐχαριστῶ γιὰ τὴς εὐχές, τὴς πρῶτες πὺς μὲ ἤλθαν γιὰ τὸ Πάσχα.

Σὲ συγχαίρω, Γιόλα, γιὰ τοὺς λαμπροὺς βαθμούς. Μὰ βέβαια εἶναι καὶ τιμὴ δική μου ὅταν διακρίνονται στὸ Σχολεῖο Διαπλάσσιμα. Εὐχομαι τὴν ἰδίαν ἐπιτυ-

χία καὶ στὴ μουσικὴ ἐπίδειξιν. Καὶ τότε θὰ πηγαῖν στὸ δρόμο μετὰ τὸ κεφάλι ἀκόμα πὺς ὑψώμενο...

Ὁ Δικέφαλος Ἀετός, πὺς τοῦ καθυστεροῦν τετράδια, μὲ γράφει: «Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω, γιατί βάζουν Ἀγγελίες ἀφοῦ δὲν ἀπαντοῦν; Ἐγὼ ἔπαφα πιά νὰ στέλνω τετράδια. Ἀς λάβω πρῶτα ἀπάντησιν σ' αὐτὰ πὺς ἔστειλα». Μετὰ τὸ δικίον του.

Τάσε Δουζή, τὸ κομμάτι σου θὰ τὸ διαβάσω μετὰ τὴν αἰρά του. Τέτοια βιβλία γιὰ τὴ Νεοελληνικὴ Λογοτεχνία ὑπάρχουν ἀπείρα. Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἓνα σωρὸ Ἀνθολογίας, ἄλλες γενικῆς, ἄλλες νέων ποιητῶν, ἄλλες γιὰ τὴ νεολαία. Ἐπειτα συλλογὲς διηγημάτων μετὰ τὴς εἰκόνες καὶ τὴς βιογραφίας τῶν διηγηματογράφων. Τέλος εἶναι τὰ σχολικά «Νεοελληνικά Ἀναγνώσματα» πὺς θὰ μποροῦσαν νὰ σοῦ χρησιμεύουν, προπάντων οἱ τόμοι, πὺς εἶναι γιὰ τὴς γυμνασιακῆς τάξεως. Μπορεῖς νὰ ζητήσῃς τὸν τιμοκατάλογο τοῦ Οἴκου Κολλάρου καὶ Σα, νὰ βρῇς ὅσα θέλεις.

Ἰδανικὴ Γλυκύτης, ἂν καὶ ἀργά—ἀλλὰ δὲν φταῖω, ἀφοῦ δὲν τόγραψες νωρίτερα—σὲ συλλυποῦμαι μ' ὅλην μου τὴν καρδίαν γιὰ τὸ διπλὸ αὐτὸ καὶ μεγάλο δυστύχημα. Ὁ παπποὺς βέβαια θάταν γέρος· ὁ καὶ μὲν ὁμοῦ ὁ πατέρας, νέος ἀνθρωπὸς καὶ σ' ὅλην του τὴν δράσιν, τί κρῖμα!... Παρηγορῶ, παιδί μου, ἔτσι εἶναι ὁ κόσμος· καὶ καταγίνου μαζὶ μου, ἀφοῦ σὲ κάνω, ἔστω καὶ γιὰ λίγο, νὰ ἐσχυνῇς...

Θεοτέλλη Σανθούλα, εὐχαριστῶ μ' εὐχαρίστησιν τὸ γράμμα σου, τὸ γεμάτο χαρὰ κι' ἐνθουσιασμό: γιὰ τὴν ἀνοίξιν, γιὰ τὴν ἐκδρομὴν, γιὰ τὰ μυθιστορήματά μου, γιὰ ὅλα. Ὅσο γιὰ τὴ λύπην σου... τέτοιες νὰ εἶναι ὅλες σου οἱ λύπες! Θὰ σοῦ ἀπαντήσουν, ἐννοία σου. Καλὰ σοῦ λέει ἡ μαμά: «τί ἀνυπόμονο κορίτσι πὺς εἶσαι!».

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ

οἱ συνδρομηταί μου, ὅταν λήγῃ ἡ συνδρομὴ των, νὰ τὴν ἀνανεώσουν ἀμέσως, χωρὶς νὰ με υποβάλλουν εἰς τὸν κόπον καὶ τὸ ἔξοδον νὰ τὸ ὑπενθυμίζω σὲν καθένα ἰδιαίτερος. Ἡ ἐγκαιρὴ ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς εἶναι τὸ πρῶτιστον χρέος τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται: «Πενιὰς» τῆς Α. Φ. Ρ. Ἀρχίζει πολὺ καλὰ ἀλλὰ ὕστερα ἀλλάζει κατευθύνσιν καὶ χαλάει. Ἀποδείξει ὅτι δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ γράψῃ μετὰ τὴ βία, ὅπως ὑποστηρίζει ἡ φίλη μας. — Ὁ Ξυλοκόπος» τῆς Μ. Α. Τὸ θέμα δὲν εἶναι καλὸ, ἀλλὰ ἡ ἐκτέλεσιν ὕστερῃ πολὺ. Οἱ στίχοι εἶναι κούφιοι καὶ οἱ ὁμοιοκαταληξίες πολὺ ἀδύνατες. Ἐπειτα, μπορεῖ κανεὶς νὰ κόψῃ εὔλα ἢ νὰ μαζέψῃ κλαριά μέσα στὸ δάσος, μὲς στὴ νύχτα, καὶ δχι καὶ σ' ἀπρόφωτον, ἀλλὰ μετὰ τὸ πῶμα πικρὸν χιόνι; Ἐμένα μὲ φαίνεται ἀδύνατο. — «Καρναβάλι στὴ Βενετία» τῆς Σ. Π. Α. Δὲν εἶναι κομμάτι γεννημένο ἀπὸ προσωπικὴ ἐντύπωσιν. Ἡ Σ. Π. Α. διαβάσει κά-ποῦ ὅτι στὴ Βενετία περνοῦν τὰ καρναβάλι γυρίζοντας μετὰ τὴς γόνδρες στὰ κανάλια καὶ διασκεδάζοντας, κι' ἔγραψε

ἓνα παρόμοιο δικὸ της κομμάτι. Ἐτσι ὁμοῦ ἔκαμεν καὶ πὺς δὲν ἔχει κανένα βλα-θος, κανέναν παλμό, καμμιὰ ζωὴ, μ' ὅλο πὺς ἡ φράση της εἶναι στρωτὴ καὶ καλοδολεμένη. Εἶμαι βέβαιη πὺς ἂν ἡ Σ. Π. Α. καθῆται νὰ γράψῃ κατὰ ἐντελὸς δικὸ της—μὴ ἐντύπωσιν, μὴ ἀνάμνησιν κτλ.—θὰ πετύχῃ περισσότερον. — Στὸ ξεψύχισμα τοῦ χειμῶνα» τῆς Α. Κ. Δὲν καταλαβαίνει κανεὶς τί θέλει ἀκριβῶς νὰ πῇ. Ἀρχίζει με περιγραφή ἐνὸς γαλίνιου ἀνοϊξιατικοῦ ἀπογεύματος, καὶ συνεχίζεται με ψυχολογικὴς παρατηρήσεις, γυρίζει πάλι σὲ περιγραφή τῆς νύχτας πὺς ἔγινε χειμωνιάτικη καὶ θυελλώδης, καὶ καταλήγει σὲ ἡθικὰ ἀποφθέγματα. Ἐπειτα ὁ κόσμος δὲν εἶναι «φευτικός, γεμάτος πίκρα, λυπηρὰ πόνους», ὅπως τὸν περιγράφει ἡ φίλη μας. Βέβαια ἡ ζωὴ ἔχει καὶ τὰ κακὰ της, ἀλλὰ ἔχει καὶ τὰ καλὰ της, καὶ γι' αὐτὸ ποτὲ κανεὶς δὲν πρέπει νὰ εἶναι τόσο ἀπαισιόδοξος, καὶ μάλιστα ὅταν εἶναι τόσο νέος. Ἐχστε ὅλην τὴν ζωὴν μπροστὰ σας, παιδιὰ μου, καὶ πρέπει νὰ κοιτάζετε μ' ἐμπιστοσύνη τὸ μέλλον. — «Χιονοπόλεμος» τῆς Θεοτέλλης Σανθούλας. Ἀρκετὰ νόστιμο, ἀλλὰ ἐπειδὴ εἶχα δημοσιεύσει πρὶν ἓνα ἄλλο μετὰ τὸ ἴδιο θέμα, καὶ ἐπειδὴ τώρα πιά πέρας—εὐτυχῶς—ὁ καιρὸς τοῦ χιονιοῦ καὶ τοῦ χιονοπολέμου, γι' αὐτὸ προτιμῶ νὰ μὲ στείλῃ ἡ Θ. Σ. κανένα ἄλλο. — Θὰ ἐξακολουθῇσω

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἐναντιώνεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, ὁρ. 10.—Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνευρέματα ἰσχύουν ἀπὸ τὴν 30 Νοεμβρίου 1932. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν σὲ ἀγῶρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, σὲ κορίτσια.

